

Tea Stilton

CITA
a
París

Estrella Polar

TeaSisters

GERONIMO STILTON.

Basat en una idea original d'Elisabetta Dami.

© 2025. Tots els drets reservats.

info@teasisters.com

Textos de Tea Stilton

Coordinació de textos de Chiara Richelmi per a Atlantyca SpA

Col·laboració de textos de Carolina Capria i Mariella Martucci per a Atlantyca SpA

Supervisió dels textos de Viviana Donella per a Elisabetta Dami Srl

Coordinació del projecte de Patrizia Puricelli

Coordinació editorial de Daniela Finistauri

Coberta de Carla DeBernardi (dibuix) i Viola Massarenti (color)

Coordinació artística d'Andrea Alba Benelle

Disseny gràfic de Laura Dal Maso/ TheWorldofDOT

Il·lustracions de pàgines inicials i finals de Barbara Pellizzari (dibuix) i Flavio

Ferron (color) / Mapes de Caterina Giorgetti (dibuix) i Flavio Ferron (color)

Il·lustracions interiors de Valeria Brambilla i Elena Grigoli (dibuix), Valeria Cairoli i Antonio Campo (color)

Realització editorial: Sape Laboratorio Editoriale

Idea original d'Elisabetta Dami

Títol original: *Appuntamento a Parigi*

© de la traducció, 2025, Maria Dolors Ventós

Publicat per a PIEMME per Mondadori Libri S.p.A.

© 2023, Mondadori Libri S.p.A. de PIEMME, Itàlia

www.geronimostilton.com

© 2025, Editorial Planeta, S. A.

© 2025, de l'edició en llengua catalana: Edicions 62, S. A.

Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

www.geronimostilton.cat

Drets internacionals per a aquest títol i idioma: © Atlantyca S.r.l., Corso Magenta, 60-62, 20123 Milà - Itàlia

foreignrights@atlantyca.it / www.atlantyca.com

Primera edició: juny del 2025

ISBN: 979-13-87519-63-6

Dipòsit legal: B. 9.100-2025

Imprès a Catalunya

El paper d'aquest llibre prové de boscos gestionats de manera sostenible i de fonts controlades.

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor.

La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement. A Grup62 agraïm que ens ajudi a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47. Queda expressament prohibida la utilització o reproducció d'aquest llibre o de qualsevol de les seves parts amb la finalitat d'entrenar o alimentar sistemes o tecnologies d'intel·ligència artificial.

Stilton és el nom d'un famós formatge anglès. És una marca registrada de l'Associació de Fabricants de Formatge Stilton. Per a més informació, www.stiltoncheese.co.uk.

Tea Stilton

CITA
a
París

Estrella Polar

PARÍS A COLORS

—Ja hi som! —va exclamar Colette mentre el tren va anar **frenant** fins a aturar-se i les portes del vagó es van obrir a l'andana del metro.

—Oh, Belleville! —va dir Pamela, sospirant, mentre llegia el nom de la parada—. Daixò, ja us he dit que estic **contentíssima** perquè viurem en aquest barri durant la nostra estada?

—Doncs... cada vegada que ens has dit que havies afegit un altre *restaurant* típic a la llista dels llocs on voldries menjar —va dir Violet, bromejant—. Per tant, si fa no fa... un milió de vegades.

—Perdoneu-me —va dir Pamela amb una

rialleta—, però és que no hi cabo a la pell de l'alegria d'allotjar-me en un barri on es poden **tastar** tantes especialitats de països diferents... L'estómac em rugeix de gana només de pensar-hi! —Però, primer de tot, hem d'anar al taller de Martine— va dir Paulina mentre consultava el GPS del seu **mòbil** per saber quin camí havien de seguir—. Hem d'anar... per aquí!

Molt contents, les Tea Sisters es van encaminar per un carreró que feia una **LLEUGERA PUJADA**, impacients per començar la seva nova aventura.

Aquell viatge primaveral a París no l'havien programat amb gaire anticipació, però quan Martine havia invitat la seva amiga d'infància, Colette, i també les altres Tea Sisters a conèixer *Le Petit Trésor*, la petita galeria d'art que feia poc que havia inaugurat, les **noies** van pensar que visitar la capital francesa era una gran idea.

PARÍS A COLORS

A més, *Le Petit Trésor* es trobava a Belleville, un barri una mica **perifèric**, lluny dels llocs turístics més famosos que coneixien prou bé i, per tant, seria una base perfecta per descobrir un París diferent, **desconegut** i autèntic!

Mentre recorrien el carrer que anava de la parada del metro a la galeria de la seva amiga, les cinc noies es van aturar per admirar els **animats carrerens** d'aquella zona tan cosmopolita.

A les seves orelles, hi arribava el so musical de llengües **DESCONEGUES** i els ulls se'ls omplien dels colors dels murals que decoraven els edificis.

—És aquí, ja hi som —va anunciar Colette quan van arribar a la seva destinació—. Martine es deu demanar on hem anat a parar: fa una hora llarga que li he **escrit** que estàvem a punt d'arribar, però després ens hem posat a fer fotos i hem perdut la noció del temps...

Havent dit això, la noia va empènyer la porta d'entrada del **taller d'art**, però, en lloc de veure la seva amiga esperant-se per rebre-les, tal com s'imaginava, es va trobar una sala deserta.

—Vosaltres creieu que ha sortit a buscar-nos? —va preguntar Nicky, mirant al seu voltant—. Però en aquest cas... l'hauríem **trobat** pel camí, oi?

—Sí, i a més, encara que hagués sortit a buscar-nos no hauria deixat la galeria oberta —va

comentar Pamela, que després va cridar—: Eiii! Que hi ha algú?!

—Sí, sí, ja vinc! —va respondre una veu alegre des de la rebotiga de la **galeria**.

Al cap d'un moment, Martine va treure el nas des del fons de la sala i aleshores, en reconèixer les seves convidades, va exclamar, sorpresa:

—**BENVINGUDES**, noies! Que bé que ja sou aquí! No us esperava abans de les sis de la tarda!

—Ai, que et destorbem? Em sap greu, al **MISSATGE** et deia que arribaríem a les quatre... —es va afanyar a puntualitzar Cocó.

—I són les cinc tocadetes —va observar Violet en veu baixa. Martine va fer una **rialleta**.

QUINA HORA ES?

—Cap problema, és que... m'he confós d'hora, soc una despistada!

En veure que la seva amiga s'havia posat **VERMELLA** de sobte, les Tea Sisters es van fer una mirada d'entesa: Martine era una noia d'allò més organitzada, com era possible que hagués oblidat del tot la seva arribada?

—Daixò, doncs ara... us ve de gust fer un tomb per la galeria? —els va proposar la noia, una mica **TITUBEJANT**, mentre mirava el mòbil per enèsima vegada.

Paulina, perspicaç, de seguida es va fixar en aquell detall.

—Que esperes una trucada important?

—Qui, jo? No, no, i ara! —va negar Martine, però llavors es va adonar de l'**expressió divertida** de les seves amigues i es va rendir de seguida—. D'acord, ho admito: espero que em truqui un noi especial..., un noi que, en

realitat, conec molt poc, però que m'agrada
MOLTI

Amb uns ulls brillants de felicitat, Martine els va parlar de Timothée, un **ARTISTA DE CARRER** que havia conegut feia uns dies, durant una festa del barri.

—Espero que no hàgiu pensat que m'havia **oblidat** de la vostra arribada perquè no us volia veure —va

dir Martine, una mica avergonyida—. És que avui ens hem escrit per primera vegada i tenia el cap als núvols... **EM PERDONEU**, oi?

—És clar! —va respondre Colette, somrient—.

PARÍS A COLORS

Totes cinc et comprenem molt bé... París, la **PRIMAVERA**, un noi que et fa bategar el cor amb força. Seria impossible no tenir el cap als *nívols!*

Martine es va posar a riure.

—Gràcies per la vostra comprensió! Però us prometo que ara em dedicaré a vosaltres i al **PROGRAMA** d'activitats que he preparat per als dies que passarem juntes!

*comença
l'aventura!!!*

A LA CAÇA DE TRESORS

No era la primera vegada que les Tea Sisters visitaven París, les cinc *amigues* es podien definir com a visitadores habituals de la capital francesa, i en els viatges precedents ja havien admirat les principals *atraccions turístiques* de la ciutat.

Ara, gràcies a Martine, Colette i les altres estaven decidides a viure una experiència diferent: fer un tastet de... la *vida quotidiana* dels parisencs!

Des del matí de l'endemà de la seva arribada, la noia ja va implicar les *Tea Sisters* en l'organització d'un esdeveniment que tindria lloc al cap de pocs dies a la seva galeria. Cada any,

A LA CAÇA DE TRESORS

al mes de *maig*, en moltes sales d'exposicions de Belleville s'hi celebrava un festival dedicat a les arts figuratives, durant el qual grups de turistes i aficionats podien explorar mostres i **INSTAL·LACIONS**, observar els artistes en ple procés de creació i participar en tallers per conèixer una mica les diverses activitats.

—La meva idea és implicar els visitants de la galeria en una autèntica experiència de *creació artística* —els va explicar Martine quan sortia del seu pis en companyia de les Tea Sisters—. Vull que tornin a casa amb una obra d'art feta per ells!

—Vols dir que els faràs pintar? —li va preguntar Paulina, encuriosida.

—No ben bé —va respondre Martine amb un somriure *murri*—: Els demanaré que afegeixin un toc personal a uns quadres ja existents!

La idea de la jove galerista era molt original: als qui participessin al **taller** els proporciona-

ria uns quants quadres vells i materials de tota mena perquè, amb total llibertat, els convertissin en originals i únics: purpurines, esmalts daurats, retalls de diaris, trossos de teles i fil de brodar!

—Ah, és per això que anem al mercat d'**antiguitats** de Montmartre! —va exclamar Viví—. Per buscar teles velles que serveixin de base als aprenents per fer... experiments artístics!

—Doncs sí —va assentir Martine mentre pujaven per les escales de l'**estació** d'Abesses—. Què? Esteu preparades per trobar tresors?

—Preparadíssimes! —va respondre Cocó—. Trobar tresors als mercats és el meu esport preferit!

I les noies van començar a voltar per les **PARADES** instal·lades entre la placeta i els carrerons del barri.

ΕΙ, ΜΙΡΕΥ ΑΙΧΩ!

HO COMPRARIA TOT!

A LA CAÇA DE TRESORS

Van fer un autèntic viatge al passat gràcies a la gran varietat d'objectes **ANTICS** que hi havia exposats. Hi havia vestits i complements vintage que van atraure Colette com el pol·len a les abelles, però també molts llibres de segona mà, la gran afició de Violet; i **FOTOGRAFIES**, postals antigues, vinils i originals peces de decoració d'època que van cridar l'atenció de Pamela i Nicky.

Però, tot i les múltiples *distractions*, les noies no van oblidar el motiu que les havia portat fins allà, i es van dedicar a seleccionar els quadres més adequats per al taller de *Le Petit Trésor*.

—Mireu quin quadre tan meravellós! —va exclamar de sobte Cocó, que observava de prop una *petita tela* emmarcada que estava repenjada al peu d'una parada plena a vessar d'objectes d'altres temps.

—És preciós —va assentir Violet, que s'hi

havia acostat i mirava amb atenció la figura *femenina* retratada mentre pintava—. M'encanta la seva expressió concentrada i alhora **relaxada**, es nota que es dedica a una activitat que li agrada!

—Decidit: ens l'emportem! —va dir Paulina—.

Quedarà molt millor si cobrim la gespa del *jardí* amb un brodat de colors.

—I potser també amb una mica de... gespa!

—va bromejar Nicky.

Martine va fer una **rialleta** i després, mirant les bosses carregades amb els quadres que havien comprat durant el matí, va dir:

A LA CAÇA DE TRESORS

—Jo diria que amb aquesta última peça ja hem complert amb la nostra **MISSION!**

—Ben dit! —va dir Pam—. Però ara ens mereixem fer un **MOS**: la caça de tresors fa venir molta gana!

LA TELA TALLADA

Aquell dia París havia regalat als seus habitants i als turistes un cel serè i *blavíssim*, acompanyat d'una brisa que feia olor de primavera. I, per això, després d'entrar en una **fleca** per comprar alguna cosa per matar el cuc, les Tea Sisters i Martine en van sortir amb tot el que calia per fer un **pícnic** deliciós!

Però el que tenien pensat les noies era un pícnic una mica especial, perquè no el farien a la gespa o en un parc, sinó al **pati** que hi havia a la part del darrere de *Le Petit Trésor*. Un dia assolellat com aquell convidava a passar-lo *a l'aire lliure*, però, com que faltava molt poc temps per al dia del taller, era urgent

LA TELA TALLADA

netejar, preparar tot el material i endreçar els quadres que havien comprat al **mercat de segona mà**.

Unint la part pràctica amb el plaer, les noies van muntar ràpidament un petit bufet on van col·locar les **flagrants** delicadeses que havien comprat per anar picant i després van començar la feina.

LA TELA TALLADA

—Que bons que són, aquests panets farcits!

—va dir Nicky quan, al cap d'una estona, es va concedir una pausa. Després va mirar al seu voltant i va comentar, satisfeta—: **MENJO** una baguet deliciosa i em dedico al bricolatge en companyia de les meves millors amigues... No podria ser més *feliç!*

—T'has oblidat d'un detall superimportant:

LA TELA TALLADA

som en una de les ciutats més fascinants del món —la va corregir Cocó, **en broma**, mentre agafava un croissant i un got de suc de fruita.

Com que molts dels quadres provenien del buidatge de **PISOS VELS**, cellers i golfes, el primer que van haver de fer Martine i les Tea Sisters va ser treure'n la pols amb un drap i un pinzell flonjo. Després van comprovar si els marcs o altres parts estaven malmeses o eren massa **fràgils** perquè els manipulessin els participants al taller.

—Ai, quina llàstima: la fusta del darrere d'aquest quadre està una mica trencada i en un costat el cartró es comença a florir —va dir Violet, examinant el retrat de la jove **pintora** que tant els havia agradat a ella i a les seves amigues—. Els haurem de substituir.

—Mirem si també s'ha malmès la part interior de la tela —va afegir Martine.

—D'acord, però conservem el cartró original, sisplau! —els va demanar Colette immediatament—. Hi ha un escrit tan *romàntic*...

—Quin escrit? —va preguntar Pamela, alçant les celles.

—M'hi he fixat quan l'hem comprat, mentre el venedor l'embolicava... Mira això —va dir Cocó, mostrant la part de darrere del quadre a la seva amiga.

—«La felicitat ens espera més enllà d'aquella reixa» —va llegir Pam, que amb prou feines va poder contenir una rialleta—. És la mena de detalls que no et passen mai per alt, Cocó!

—Sí —va respondre, **pestanyejant** còmicament—. Aneu a saber si és el títol del quadre o una dedicatòria!

—Potser això ho va escriure l'autor del quadre —va suggerir Nicky—. En un costat hi ha una E: deu ser la *inicial* del nom.

—O potser un enamorat que va regalar aquesta

LA TELA TALLADA

pintura a la noia que li havia robat el **cor**, com a prova del seu amor —va afegir Martine, que des que havia conegut Timothée s’havia tornat gairebé tan romàntica com Colette.

—O totes dues coses —va observar Violet mentre, davant de la mirada de les altres, desmuntava la part de darrere del **MARC** i, amb molta delicadesa, n’extreia la tela per avaluar les condicions en què es trobava.

—Mmm... que estrany —va dir Paulina, inclinant-se sobre la taula per estudiar-la—. Hi ha una vora molt **irregular**... com si n’haguessin tallat un tros!

Martine també es va acostar a examinar la **pintura** i va estar d’acord amb la seva amiga.

—Saps què? És molt probable que tinguis raó! I els va explicar que es podia donar el cas que algú tallés uns fragments d’una tela més gran per fer-ne un quadre de dimensions més **reduïdes** o per aïllar-ne un detall concret.

—Però, si us hi fixeu..., de costat irregular només n’hi ha un... —va dir Viví—. Sembla com si...

—...com si haguessin **tallat** la tela per la meitat —va completar la frase Martine.

Colette va acariciar delicadament les paraules **descolorides** que hi havia al cartró.

—Ara tinc molta més curiositat per saber el significat d’aquesta frase i també qui la va escriure...

—I també seria bonic **descobrir** què hi havia pintat a la part que falta —va afegir Paulina, assentint.

—Si tinguéssim una **pista** per on començar... —va dir Pam, sospirant.

LA TELA TALLADA

Al pati s'hi va fer un silenci pensatiu, mentre les noies reflexionaven sobre aquell enigma inesperat i tan **MISTERIÓS**.

Violet va ser la primera de parlar, en un to emocionat.

—Em sembla que he trobat un punt de partida!

UN REGISTRE MOLT VALUÓS

El punt de partida que havia trobat Violet era un timbre **IMPRÈS** en un costat de la part del darrere. Per sort, just en aquell punt la humitat no havia fet malbé el cartró i, per tant, l'empremta del timbre encara era ben visible.

—Març del 1877?! —va exclamar Pamela llegint la data—. Ostres, aquesta pintura és molt més *antiga* que no em pensava!

—*Dubois et fils...* Dubois és un cognom molt **corrent** a França

—va observar Martine—.

Conec unes quantes persones que es diuen així.

—«*Et fils*» vol dir «i fills», per tant podria ser el nom d'una activitat comercial —va afegir Colette. Mentre les seves amigues **rumiaven** sobre el tema, Paulina no va perdre el temps i es va dedicar a una de les activitats que dominava més: fer recerques a internet!

—Mi-te'ls: *Dubois et fils*! —va exclamar poc després, **EMOCIONADA**—. És una botiga de marcs que es troba aquí, a París!

Nicky se li va acostar, encuriosida.

—Vols dir que encara existeix?

Pilla no parava de teclejar fent recerques.

—Es veu que sí: és força a prop de la universitat de la Sorbona, i no solament és una de les ***botiques històriques*** més antigues del barri, sinó de tota la ciutat!

En aquell moment, Viví va posar veu a la pregunta que els **brunzia** pel cap a totes:

—Vosaltres creieu que sabran alguna cosa sobre aquest quatre?

—Ha passat molt de temps des que van fer aquest marc, i potser els **EMMARCADORS** que hi treballen ara no tenen cap relació amb els d'aquella època —va observar Paulina—. Però, encara que només hi hagi una possibilitat que ens puguin ajudar a saber-ne més coses, trobo que val la pena provar d'esbrinar-ho!

Les altres *Tea Sisters* hi van estar d'acord i, l'endemà, van fer cap al Boulevard Saint-Michel, al Barri Llatí, on està **situada** la Sorbona.

—Llàstima que Martine no hagi pogut venir amb nosaltres —va lamentar Pamela mentre recorrien a bon pas la gran avinguda—. Però la comprenc: la data del taller s'acosta i ha d'enllestir la decoració de la **GALERIA!** Colette va fer una rialleta.

—Per mi que també li agrada tenir unes estones per a ella sola, per escriure's amb Timothée...

UN REGISTRE MOLT VALUÓS

Us heu fixat com li brillen els ulls cada vegada que en rep un **MISSATGE?**

Fent petar la xerrada, les noies van arribar a la plaça de la Sorbona, la placeta on hi ha l'entrada de la **històrica** universitat parisenca, i des d'allà van embocar un carreró que al cap de poques passes les va conduir fins a un **aparador** ple de marcs.

—*Dubois et fils* —va llegir Nicky al rètol antic.

—Ja hi som! —va exclamar Cocó, saltironant. Així que hi van entrar, una *flaire* dolça de fusta i cera va embolcallar les noies. Encara miraven al seu voltant, encuriosides per la gran quantitat de marcs que hi havia exposats, quan un homenet d'expressió *simpàtica* va sortir de la rebotiga.

—Bon dia, en què us puc servir? —els va preguntar.

Les Tea Sisters li van parlar del quadre que havien comprat al mercat de segona mà i del timbre que havien trobat a la part del darrere, i llavors es van adonar que eren al lloc adequat: el senyor que les atenia era Philippe Dubois, re-re-rebesnet del Dubois que havia muntat la botiga i començat aquella *activitat familiar!* Però les sorpreses de les cinc amigues no es van acabar aquí: l'actual propietari els va explicar que ell, com els seus avantpassats, tenien molta cura a transmetre la *memòria* històrica de la seva feina, tant que havien

UN REGISTRE MOLT VALUÓS

Us ho explicaré tot!

conservat zelosament tots els **REGISTRES** dels encàrrecs que havien fet a la botiga des de la data de fundació de l'activitat, a mitjans del segle XIX!

—M'heu dit el 1877, oi? —els va preguntar l'emmarcador, quan va tornar de la **REBOTIGA** i va deixar caure damunt del taulell un volum molt gruixut amb les pàgines esgrogueïdes—. Aquest llibre tan gros és el registre d'aquell any!

—Ai, quina **emoció!** —va exclamar Colette, picant de mans—.

Pot mirar els encàrrecs que els van fer el mes de març?

Manipulant el **LLIBRE** amb molta cura, Monsieur Dubois va passar els fulls fins que els va anunciar:

—Aquí només hi ha un encàrrec que es

correspon amb les mesures i la mena de marc que us interessa.

—Ha de ser el nostre quadre, per força! —va exclamar Pamela, engrescada.

—El quadre? —va repetir l'artesa, arquejant les *celles*—. Aquí diu que l'encàrrec era per a dos quadres de les mateixes dimensions i se n'havien de fer dos marcs idèntics.

Sentint aquella notícia, les *Tea Sisters* es van mirar, perplexes.

—Potser es tracta del que s'anomena «díptic» —va prosseguir Monsieur Dubois—. Dues obres afins..., emmarcades **per separat** però amb uns marcs iguals, que s'exposen l'una al costat de l'altra.

—I no podria ser que fos una única tela que després van tallar? —li va preguntar Paulina.

—És rar... però és possible, sí —va dir Philippe Dubois, **somrient**, i després va afegir—: Bé, ja heu resolt el vostre misteri!

UN REGISTRE MOLT VALUÓS

—No ben bé —va replicar Nicky—. Al **REGISTRE**... no hi deu figurar el nom de la persona que va encarregar els marcs, per casualitat?

PISTA

EL QUADRE
QUE VAN COMPRAR
LES TEA SISTERS AL MERCAT
EL VAN EMMARCAR A LA BOTIGA
DUBOIS ET FILS JUNT AMB UN ALTRE
QUADRE MISTERIÓS DE LES MATEIXES MIDES...

**ES PODRIA TRACTAR DE LA MEITAT
QUE FALTA? I QUÈ SE N'HA FET,
D'AQUEST SEGON QUADRE?**

UNA CASA... O UN MUSEU?

Monsieur Dubois va fer molt més del que havia demanat Nicky: als seus valuosos registres **antics** no solament hi va trobar el nom de qui havia encarregat els dos marcs, sinó també l'adreça on els havien **entregat!**

—A. Leroy —va llegir Colette—. Aneu a saber si és la mateixa persona que va escriure la dedicatòria a la part del darrere del quadre!

—De moment, només podem afirmar amb certesa que qui va fer **EMMARGAR** el quadre no el va pintar, ja que la firma de la tela és una E. —va dir Viví.

En aquell moment, Paulina, que mòbil en mà guiava les altres, els va anunciar:

—Ja devem ser molt a la vora...

Quan van saber nom i adreça, les noies no van poder resistir la **temptació** de continuar la seva petita investigació. I ara es trobaven a Marais, un barri elegant ple de **botiguetes** típiques, boutiques i bars de moda.

—Girem per allà i ja hi serem —va afegir Pilla quan va arribar amb les seves amigues davant del rètol de ferro batut del *Marché des Enfants Rouges*, el mercat cobert més antic de París.

Sense perdre un instant, les altres la van seguir per un **CARRERÓ** lateral, fins a l'edifici que corresponia a l'adreça que els havia donat el senyor Dubois.

—Museu dels perfums —va llegir Violet a la placa de llautó que hi havia **PENJADA** al costat de la imponent porta d'entrada.

—Oh, que guai! —va exclamar Colette, sospirant—. Jo crec que el **perfum** ens dona un toc personal i inconfusible!

—No et vull aixafar
l'entusiasme, Cocó
—va dir Pamela—.

Però si ara és un
museu, vol dir que ja no és la residència
dels **descendants** de la família Leroy i, per
tant, no hi trobarem ningú que ens pugui
donar cap informació sobre A. Leroy.

—Ves a saber... Provar-ho no costa res! —va
replicar Paulina, aferrant amb **DECISIÓ** el lluent
picaporta que guarnia la porta.

Però la noia no va arribar a trucar perquè el
MOVIMENT de la seva mà va obrir la porta,
que, evidentment, només estava ajustada.

—Que podem entrar? —va preguntar Paulina,
traient el nas.

Més enllà de la **PORTA** de fusta s'obria un
pati quadrat molt ampli: les noies van fer unes
quantes passes incertes, admirant aquell espai
amb ulls somiadors.

UNA CASA... O UN MUSEU?

—Quina mansió més **majestuosa!** —va exclamar Violet recorrent amb la mirada els grans finestrals que donaven al pati—. Devia ser la residència d'una família important! Però ara no hi viu ningú...

En aquell moment, va ressonar en l'ambient un alegre repic de talons i, poc després, d'una de les vidrieres va sortir una *senyora elegant*. La dona tenia els cabells blancs i llisos tallats en una mitja melena tipus patge, arran de les espatlles, i damunt del nas hi duia penjades unes excèntriques ulleres vermelles amb la montura de pasta.

La senyora les va saludar alegrement:

—Benvingudes al Museu dels Perfums, em dic Poupette i seré la vostra **GUIA!** —es va presentar, tota contenta.

Sense donar a les noies temps a replicar, la senyora va obrir la carpeta que tenia a les mans i va llegir:

US IMAGINEU-VIVINT AQUI?

QUINA PASSADA!

UNA CASA... O UN MUSEU?

—Sou el grup que ha reservat la visita a nom de... Rose, oi?

—Aaah... Doncs la veritat és que no —va respondre ràpidament Paulina—. No hem vingut pels *perfums*...

—Ah, no? —va dir Poupette arquejant les celles, sorpresa.

Colette va negar amb el cap:

—No, hem vingut seguint el **RASTRE** d'un quadre de segona mà que hem comprat a Montmartre!

Poupette va escoltar amb atenció el relat de les noies i va mostrar la mateixa curiositat que les havia empès fins allà.

—És una història realment *fascinant!* —els va dir, amb expressió alegre.

—Vostè creu que ens podria ajudar? —li va preguntar Viví, esperançada.

—Mm... a veure... —va reflexionar la senyora amb un aire absort. Després, com si l'hagués

colpit una idea **FULGURANT**, va exclamar—:
Oh, i tant, podem buscar a l'arxiu històric del

museu: és molt probable que
també s'hi conservin alguns
documents dels antics
propietaris de la mansió!

—Em sembla una superidea!

—va exclamar Pam, en-
grecada—. Què li sem-
bla si hi anem...

Però la **noia** no va
poder acabar la frase
perquè, en aquell moment,
la porta del museu es va
obrir lentament per deixar
entrar un grupet de **TURISTES**.

—Bon dia, em dic Rose —es va
presentar una d'elles—. Vaig
reservar una visita guiada al
museu per a avui.

ANEM A L'ARXIU!

UNA CASA... O UN MUSEU?

—**BENVINGUDES**, us esperava —les va acollir Poupette.

Llavors, dirigint-se a les Tea Sisters, els va picar l'ullet i va **xiuxiuejar** amb un aire de complicitat:

—No us preocupeu, us ajudaré en la vostra recerca. Torneu d'aquí a una hora, a veure què hi puc fer!

*Aneu a saber
què descobrirem!*

RECERQUES A L'ARXIU

Mentre esperaven que Poupette acompanyés la senyora Rose i les altres a fer la visita, les Tea Sisters **ES VAN ENTRETENIR** passejant per la planta baixa de la mansió, que, a diferència del pis de dalt, no l'havien habilitat com a museu i es podia visitar lliurement. Allà, semblava que tot havia quedat tal com era abans, al **temps** en què encara era la residència d'una família parisenca noble.

Tant si A. Leroy hi havia viscut com si no, una cosa era certa: tenint en compte la gran quantitat de **pintures** i **OBJECTES** que decoraven totes les sales, era evident que els antics habitants eren uns amants de l'art!

—Mireu quina meravella! —va exclamar Colette, assenyalant la vidriera que s'obria a un *jardí* interior—. Anem a veure'l!

Era un raconet verd secret que semblava sorgit d'un conte. Les parets de pedra estaven cobertes d'heura i, al centre, hi brollava una alegre **fonteta**.

—Em podria passar hores en un lloc com aquest —va dir Pilla—. M'asseuria en aquelles cadires de ferro colat i m'hi passaria tardes senceres amb el meu **PORTÀTIL!**

—També sembla un lloc perfecte per posar-se a pintar —va observar Nicky.

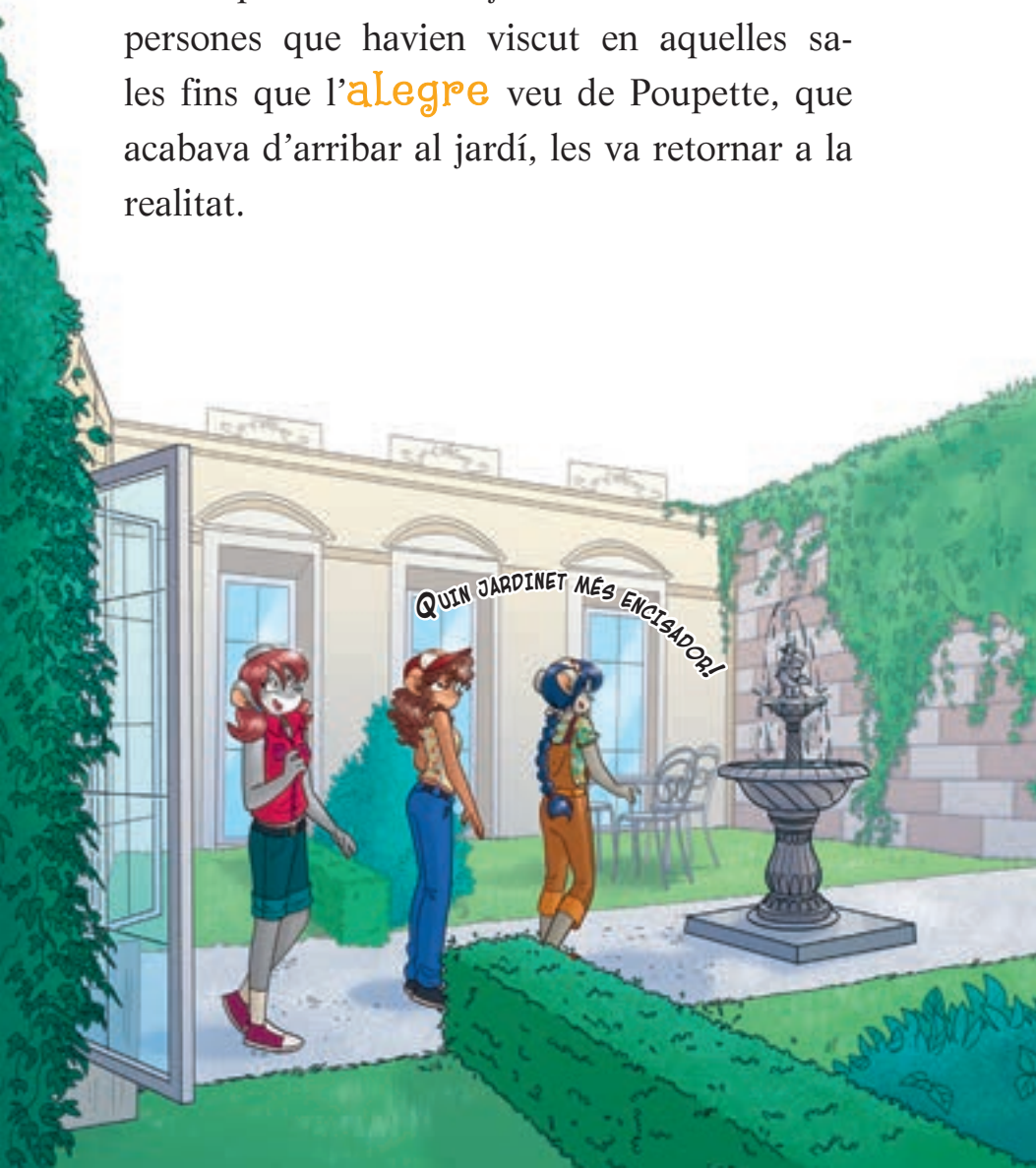
—Tal com fa la noia del nostre quadre! —va afegir Pamela, somrient.

Paulina va assentir:

—He fet algunes recerques i he esbrinat que, a l'època en què van pintar la tela, el dibuix era una activitat molt habitual entre les *joves* de bona família, perquè era una manera de passar

el temps, entrenar el gust estètic i aprendre a reconèixer bé les coses *boniques*.

Fascinades per aquell ambient, les cinc amigues es van posar a fantasiejar sobre la vida de les persones que havien viscut en aquelles sales fins que l'*alegre* veu de Poupette, que acabava d'arribar al jardí, les va retornar a la realitat.

—Ja soc aquí, noies! —va anunciar, radiant—. I ja he acabat les visites programades per a avui; per tant, estic a la vostra completa disposició!

—Gràcies, és molt *amable!* —li va dir Cocó.

—He trucat a les meves amigues per avisar-les que arribaré un pèl tard al nostre habitual te dels diumenges —va confessar Poupette amb un aire confidencial—. Però han estat comprensives perquè saben que soc una gran amant de les recerques **històriques!** Entrem-hi, noies!

Molt contentes per la gentilesa de la guia del museu, les Tea Sisters la van seguir fins a una gran sala situada al capdamunt de l'últim i **EMPINADÍSSIM** tram d'escalas de la imponent mansió.

—Antigament això eren les golfes de la casa —els va explicar Poupette—. Però quan van habilitar l'edifici per allotjar el Museu dels

Perfums van decidir **RESTAURAR-LES** per **CONVERTIR-LES** en un arxiu; aquí hi conserven tots els documents del museu i també els que van trobar a la mansió i que pertanyien a les persones que hi havien viscut. —Quin lloc tan *fascinant!* —va observar Paulina mentre escrutava amb curiositat els arxivadors i els prestatges, que contenien segles i segles d'història.

—Això també ho he vist a la planta baixa —va comentar Pam, indicant un dibuix amb dues *roses* amb les tiges entortolligades que hi havia esculpides a la pedra de la impressionant llar de foc—. Què significa?

—És l'escut dels antics propietaris de la mansió —va respondre Poupette—. Els Leroy, una família de nobles i grans *col·leccionistes* d'obres d'art.

Les Tea Sisters es van fer una mirada satisfeta: tot quadrava!

—Mentre passejàvem per la planta baixa esperant que vostè acabés la visita, hem formulat la hipòtesi que aquí hi vivien unes persones apassionades per l'*art*, perquè hi ha moltíssims quadres —li va explicar Violet.

—Ui, i això que només és una part dels que posseïa la *família*: n'hi ha molts que els van vendre i d'altres que van desaparèixer mentre la casa va estar deshabitada —els va explicar Poupette—. M'heu dit que el van emmarcar l'any 1877, oi? —els va preguntar després.

—Sí —li va confirmar Nicky.

—Doncs començarem per donar un cop d'ull als documents de la propietat, per **VERIFICAR** qui vivia aquí aquell any —els va proposar la dona, i, sense perdre més temps, va començar a remenar la paperassa conservada en un arxivador de **FUSTA FOSCA**.

—Ja ho tinc! —va exclamar victoriosa poc després, mostrant-los un full esgrogueït—. El

1877 la mansió pertanyia a Dominique Leroy, el sisè **vescomte** Leroy i l'últim de la nissaga.

—Posa si era una dona? —va preguntar Pamela—. Perquè nosaltres busquem «A. Leroy». Poupette va fullejar el document amb un aire absort i després va **negar** amb el cap.

—No, aquí no se'n parla, però em penso que sé on puc trobar aquesta **informació**!

I, sense dir res més, la bona senyora es va asseure en un petit escriptori on hi havia un ordinador **PORTÀTIL**.

—A veure, podem començar per aquí... —va dir Poupette, somrient, posant-se a teclejar. I va afegir—: Aquí dins hi van **transcriure** tots els documents que ja estaven massa malmesos per poder-los consultar. Entre aquests papers també hi havia uns **arbres genealògics** de les diverses branques de la família. Per tant, només cal escriure el nom de Dominique Leroy, sisè vescomte Leroy, clicar i... ja el tenim!

Emocionades, les Tea Sisters van fer mitja rotllana al voltant de la senyora per **veure** el resultat de la recerca a la pantalla.

—És ella! —va exclamar Paulina—. Alphonsine Leroy era la primogènita del vescomte i de Brigitte, la seva esposa!

—Alphonsine va néixer l'any 1856; per tant, quan va fer **emmarcar** el quadre que hem comprat tenia... —va dir Nicky, començant a comptar mentalment— vint-i-un anys!

—Una noieta... —va comentar Paulina.

—Ai, gràcies, Poupette! **GRÀCIESGRÀCIESGRÀCIES!**

—va exclamar Colette—. No ens en hauríem sortit sense vostè: la seva ajuda ha estat valuossíssima!

—Me n'alegro d'haver estat útil —va dir la senyora, somrient—. Tal com acostumo a dir: no s'ha de **subestimar** mai una iaia i el seu ordinador!

OBJECTES DE FAMÍLIA

L'entusiasme després del descobriment que havien fet gràcies a la senyora Poupette va ser molt **GRAN**: per fi les Tea Sisters sabien el nom de la noia que havia fet emmarcar la pintura **TALLADA** per la meitat! Un cop van sortir del Museu dels Perfums van començar a caminar pels carrerons de Marais eufòriques, fantasiejant sobre la vida de la *jove* Alphonsine a les elegants estances de la mansió familiar. Caminant sense rumb, les cinc amigues van arribar poc després a la Place des Vosges i, tot just traspasar la reixa del *jardí* que hi ha al centre d'aquesta plaça tan famosa, Pamela va exclamar de sobte:

—No sé vosaltres, però jo tinc una gana que em cargolo!

Aquella exclamació va **retornar** a la realitat les seves amigues, que es van adonar instantàniament que l'estómac els rondinava!

—Què us sembla si fem un mos de creps?*

—els va proposar Colette, **ATRETA** per l'engrescadora flaire que li havia portat fins al nas una brisa lleugera—. Encara no n'hem menjat cap i ja fa dos dies que som a París!

Les Tea Sisters es van asseure a les taules que hi havia a la terrassa d'un **petit** bistrot, sota els porxos que envoltaven la Place des Vosges, disposades a concedir-se una pausa llaunera.

—I ara què fem, noies? —va preguntar Nicky, després que el cambrer se n'anés cap a la cuina amb les **comandes**.

* Les creps —crêpes en francès— són unes pastes franceses típiques, en trobaràs la recepta a la pàgina 202.

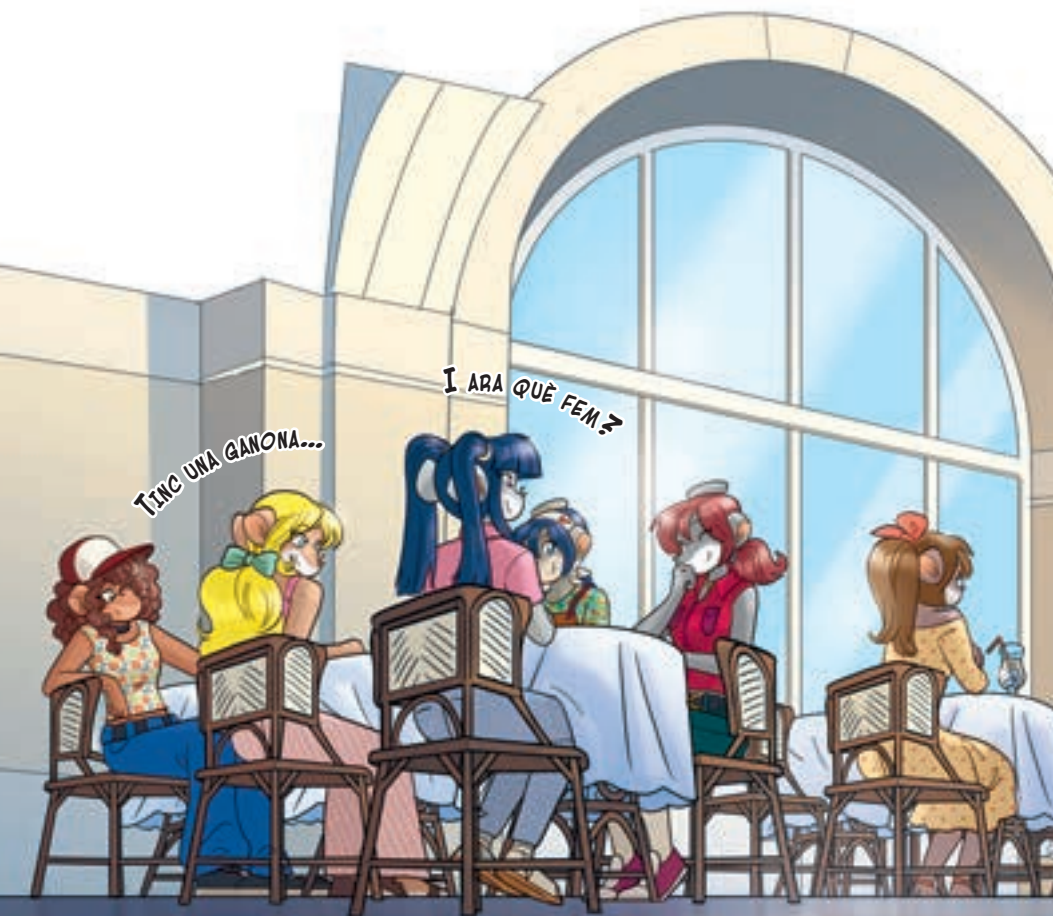
OBJECTES DE FAMÍLIA

—Doncs, quan ens portin les creps..., ens les cruspim! —va dir Pam en broma.

Nicky va fer una **rialleta**.

—És clar, però jo em referia a la pintura tallada per la meitat!

—L'única **PISTA** que tenim és Alphonsine Leroy, la noia que va encarregar els marcs de

OBJECTES DE FAMÍLIA

les dues meitats del quadre original —va resumir Cocó.

—Llàstima que als *documents* de l'arxiu que ens ha ensenyat la senyora Poupette no hi havia cap informació sobre ella —va dir Violet, sospirant—. L'únic que en sabem és que era una *noia* d'origen noble que es va

OBJECTES DE FAMÍLIA

criar en una família d'amants de l'art; per tant, és possible que ella també hagués heretat aquesta *passió*.

—Admeto que no tinc ni la més petita idea d'on podem trobar més informació sobre la nostra **MISTERIOSA** i fascinant noieta —va admetre Colette—. Pilla, tu l'has buscat a internet?

Paulina, concentrada en la pantalla del **mòbil**, va assentir:

—És el primer que he fet quan hem sortit del museu, però no hi he trobat res.

—Llavors... què mires, ara? —va insistir Nicky—. Estàs enganxada al telèfon des que ens hem assegut aquí!

Paulina va **ARRONSAR LES ESPATLLES**.

—Les fotos que vaig fer ahir al mercat d'antiguitats. He pensat que mirant-les, potser se m'acudiria alguna idea...

La noia va callar de cop.

PISTA

**QUÈ HA CRIDAT
L'ATENCIÓ DE PAULINA?**

**FIXA'T BÉ
EN EL COFRE QUE HI HA
DAVANT DEL VENEDOR
DE MONTMARTRE...**

OBJECTES DE FAMÍLIA

Sense afegir res més, va fer lliscar els dits per sobre la pantalla per **AMPLIAR** la foto que acabava de veure.

—Que has trobat alguna cosa a la foto, Pilla?

—li va preguntar Colette, esperançada—.

SISPLAUSISPLAUSISPLAU! Digue'ns que has trobat alguna cosa!

—Doncs sí..., mireu això! —els va dir, emocionada, allargant el mòbil a les altres.

Les noies van estudiar la foto amb atenció: en primer pla hi havia Colette i Violet, que mostraven **ORGULLLOSES** el quadre que havia activat la recerca: darrere seu s'hi veia la parada on l'havien comprat amb més mercaderies exposades.

—Fixeu-vos en la part de baix, a la dreta: hi ha un detall que ja coneixem —els va dir Paulina, indicant el punt on es veien uns llibres, un parell de gerros blaus, un bagul vell i també un **cofre** obert.

OBJECTES DE FAMÍLIA

—L'escut dels Leroy! —va exclamar Pamela, en veure les dues *roses* amb les tiges entortolligades en un costat del cofre obert que hi havia davant del venedor.

—Al cofre hi ha més objectes —va afegir Nicky, *AMPLIANT* més aquell detall—. Potser pertanyien a Alphonsine o a la seva família...

—Llavors, és possible que ens diguin alguna cosa més sobre ella! —va completar la frase Viví.

Just en aquell moment, el cambrer va tornar amb una *SAFATA* de creps fumejants.

—Les vostres creps!

—Disculpa, però hem canviat de *PLANS* —li va dir Pamela—. Fes-nos el favor d'embolicar-les totes!

OBJECTES DE FAMÍLIA

—Que les emboliqui?! —va repetir el noi, sorprès.

—Afanya't, sisplau! —va confirmar Pam—. Hem d'anar **CORRENTS** a un lloc, o no hi arribarem a temps!

PISTA

AL COFRE
EXPOSAT A LA PARADA
DE MONTMARTRE HI HA UN DIBUIX
QUE LES TEA SISTERS
JA HAN VIST... L'ESCUT DELS LEROY!
**EN AQUELL COFRE... HI TROBARAN
LES NOIES MÉS INFORMACIÓ
SOBRE ALPHONSINE?**

EL COFRE D'ALPHONSINE

El mercat de Montmartre durava tot el dia, dissabte i diumenge, però quan les *Tea Sisters* hi van arribar els carrers del barri estaven molt més abarrotats que al matí del dia anterior.

Obrint-se pas entre els turistes, les noies van tornar a recórrer els *(arrer)ONS* plens de parades, fascinades per cada detall, però ara no s'hi podien entretenir ni un instant!

—Em permet... —demanava Pamela, que **OBRIA EL PAS** a les altres—. Em permet...

—Ja hi estem arribant: era després dels cavallets —va dir Colette, que, empesa per l'esperança, feia un *esprint* amb les seves amigues. Però quan van arribar al lloc on

havien comprat el retrat de la **MISTERIOSA** pintora, només hi van trobar... un espai buit!

—Ai, el venedor ja ha desmuntat la **parada!**
—es va lamentar Violet.

—I ara, què? —va preguntar Nicky, disgustada—. No podem esperar a la setmana vinent per parlar-hi!

—Amb qui voleu parlar? Amb Jérôme? —els va preguntar una veu alegre per darrere seu. Les Tea Sisters es van girar **DE COP** i es van trobar al davant una noia que carregava un acordió molt gros.

—Busquem el venedor que ahir tenia una parada aquí —li va explicar Paulina.

—Sí, sí, Jérôme —va replicar la **música** de carrer.

—Que el coneixes? —li va demanar Pam.

—És clar —va assentir l'acordionista—, tots dos vivim aquí, a Montmartre: jo visc en un

pis que dona a l'aparador de la seva botiga.

Aquella informació va fer dreçar les orelles a Pilla:

—El senyor venedor del **mercat** també té una botiga?

Parlant amb la noia, les Tea Sisters van saber que Jérôme, que era el nom del senyor a qui havien comprat el quadre, era l'amo d'una **botigueta** d'antiguitats que hi havia no gaire lluny d'allà.

—**Dissabte i diumenge** al matí tanca la botiga i ve al mercat a vendre alguns articles seleccionats —els va explicar amablement la noia—. Diu que és com si fes una petita excursió!

US PUC AJUDAR?

—Saps si la botiga d'*antiguitats* és oberta aquesta tarda, per casualitat? —li va preguntar Paulina.

—Em sembla que sí —va respondre l'acordionista—. Montmartre no tanca mai!

Seguint les indicacions de la noia, les Tea Sisters van **tornar a pujar** el turó i van arribar a la Place du Tertre, la placeta on s'aplegaven pintors i retratistes, la van deixar enrere, van embocar un carreró lateral i, per fi, van veure un rètol d'estil vintage.

—Mi-te'l, ja hi som! —va exclamar Violet, que va apressar el pas i va ser la primera de **CREUAR** el llindar de la botiga.

—Hola, i benvinguts! —les va saludar una veu que sorgia de darrere dels prestatges!

—Hola? —va respondre Nicky, mirant al seu voltant, perplexa, mentre provava de veure on era el *venedor*.

—Busqueu el que busqueu, és molt probable

que ho trobeu aquí! —va afegir Jérôme, sortint per darrere d'un moble carregat de **CATIFES** antigues.

En veure les cinc visitants, el botiguer es va aturar i les va mirar amb atenció.

—Ja ens hem vist abans, oi?

—Sí, ahir! —va confirmar Viví—. Li vam **comprar** unes quantes coses a la parada.

—*Mais oui*, i tant —va assentir Jérôme—. En què us puc servir?

—Busquem aquest **cofre** —li va explicar Paulina, mostrant-li la foto que havia fet el dia abans—. El té a la botiga?

—És clar que sí! Seguiu-me, sisplau —va dir el senyor, guiant-les per la botiga—. Teniu un gust **excel·lent**, aquest cofre és de...

—...mitjans del segle XIX! —se li va avançar Pamela.

—Veig que teniu bons coneixements!

—Per ser sinceres, són **coneixements** recents...

EL COFRE D'ALPHONSINE

recentíssims —va dir Cocó amb una rialleta i, indicant el cofre, li va demanar—: El podem obrir i donar un cop d'ull a l'interior?

—Endavant. Us deixo tafanejar tranquil·les: si em voleu fer cap pregunta, soc al taulell!

Un cop soles, les *Tea Sisters* van fer rotllana al voltant del cofre i, observant-lo amb atenció, van veure que a la tapa hi havia gravat, amb una cal·ligrafia petita i elegant, el nom de la propietària: Alphonsine Leroy!

—El cofre era seu! —va exclamar Pam, **emocionada**—. Obrim-lo!

Amb el cor a mil per hora, les noies van girar el pany i... el van trobar completament **BUIT!**

—Però si a la foto s'hi veuen uns quants objectes, n'estic del tot segura! —va protestar Violet—. On han anat a parar?

—Em fa por que no els hagi venut —va dir Pilla.

PERO... SI E' A BUIT!

Ai, no!

No n'ho puc CREURE!

—Anem a parlar amb Jérôme!

El venedor va confirmar la **suposició** de Paulina: al cofre hi havia diversos objectes, però els havia venut.

—Vostè creu que podien pertànyer al mateix **PROPIETARI?** —li va preguntar Nicky. Jérôme va assentir:

—Em penso que sí: el cofre i el seu contingut formaven part d'un lot únic; a més, eren de la mateixa època, si fa no fa.

Les noies es van mirar, **desmoralitzades**: havien estat a un pas de trobar unes pistes molt valuoses i... se'ls havien escapat de les mans!

—En fi, gràcies igualment per la seva gran ajuda —va dir **desanimadament** Viví, anant cap a la sortida, però llavors va xocar amb Colette, que s'havia aturat de cop davant seu.

—Ei... Cocó...

Però la seva amiga va continuar immòbil, amb

la mirada fixa en un full de paper penjat en un **plafonet** que hi havia al costat de la porta d'entrada de la botiga.

—Senyor Jérôme, oi que és el mateix full on vostè em va demanar ahir que hi apuntés la meva adreça electrònica? —li va preguntar Cocó.

—Sí, el demano a tots els meus **clients** —va confirmar el venedor—. Així, cada setmana els puc enviar un butlletí amb la primícia de les **NOVETATS** que trobaran a la botiga.

—Mireu, noies! —va dir Colette, indicant la llista—. Aquí hi ha la meva adreça i, a continuació, n'hi ha vint més!

—I, per tant, tenim la possibilitat de trobar

EL COFRE D'ALPHONSINE

qui hagi comprat els **objectes** guardats al cofre d'Alphonsine! —va deduir Pamela.

—Ens hauríem de posar en contacte amb tots, però n'hi ha **MOLTÍSSIMS** i... —va replicar Violet, desconsolada.

—Ja sé què farem —va dir Paulina i, dirigint-se al senyor Jérôme, va dir:

—Ens hauria de fer un *favor*...

PISTA

EL SENYOR
JÉRÔME HA VENUT TOTS
ELS OBJECTES DEL COFRE
QUE PERTANYIA A ALPHONSINE.
**PERÒ POTSER HI HA UNA MANERA
DE POSAR-SE EN CONTACTE
AMB TOTS ELS COMPRADORS...**

CONFIDÈNCIES ENTRE AMIGUES

—Quina aventura més increïble! —va exclamar Martine l'endemà mentre **esmorzaven**.

El dia abans, quan van tornar de Montmartre, les Tea Sisters havien descobert que la seva amiga havia sortit amb Timothée i, com que la noia va tornar quan elles ja **dormien**, no l'havien pogut posar al dia sobre la seva investigació artística.

—Si ens haguéssis vist menjant les creps mentre **corríem** cap al metro! —va dir Pam, amb una rialleta—. Allò també va ser una exhibició de teatre de carrer!

—Tens raó! Me n'havia **OBLIDAT** —va dir Nicky petant-se de riure—. Però va valer la pena,

CONFIDÈNCIES ENTRE AMIGUES

perquè vam trobar el senyor Jérôme i ens va **PROMETRE** que ens ajudaria.

—Ja ho ha fet —va afegir Paulina, ensenyant-los el correu electrònic que l'amo de la botiga d'**antiquitats** havia enviat als seus clients.

—Al final del butlletí setmanal ha inserit un anunci demanant als que van comprar els objectes que hi havia dins del cofre d'Alphonsine que es posin en contacte amb nosaltres!

—Doncs només cal que esperem a veure què passa —va concloure Colette—. I ja n'hi ha prou de parlar de les nostres **PERIPÈCIES** parisenques: explica'ns com va anar la teva vetllada romàntica d'ahir!

A Martine se li va il·luminar la cara.

—Oh, va ser absolutament perfecta... Vam **passejar** per la riba del Sena i vam parlar d'art fins molt tard!

—Quan us tornareu a veure? —li va demanar Viví.

La seva amiga va fer que no amb el cap.

—Doncs no vam quedar... Si fos per mi, quedaríem molt **AVIAT!**

—I què t'ho impedeix? —va replicar Pamela.

—Doncs, no ho sé... —li va res-

pondre Martine, **pensativa**—. No hauria d'esperar que em convidés ell?

—Si et vols comportar igual que als temps d'Alphonsine, potser sí —va observar Paulina, **divertida**—. Però avui dia una noia també pot prendre la iniciativa i convidar un noi a sortir!

—Tens raó —va dir Martine amb una rialle-

CONFIDÈNCIES ENTRE AMIGUES

ta—. Sabeu què m'agradaria molt? Donar-li una **SORPRESA!**

Llavors els va explicar que l'estudi de Timothée no era gaire lluny d'allà, i que ell li havia explicat que, si el temps ho permetia, tenia el costum d'anar a dinar al **parc**.

—Oi que seria bonic que l'esperés davant de l'estudi amb una cistella per fer un pícnic? Què en penseu? —els va demanar la noia.

—A mi, un gest com aquest m'encantaria! —va exclamar Pam.

—Però no sé com **ORGANITZAR-HO**... —va dir Martine, sospirant.

—Per això no pateixis —li va dir Cocó—. Perquè tens al davant cinc autèntiques expertes!

Les Tea Sisters van ajudar Martine a preparar tot el que calia per fer un **PÍCNIC** perfecte al parc: des de la manta per estendre damunt

la gespa fins a la cistella de **VÍMET**, plena de refrescos i requisits que fossin còmodes per menjar sense taula.

—No et descuidis l'obridor d'ampolles —va dir Viví, posant-lo dins de la **CISTELLA**.

—I això et protegirà del sol i et donarà un aire romàntic i una mica retro —va dir Colette, col·locant una pamela de palla al cap de la seva amiga.

—No sé com *donar-vos les gràcies*, noies!

—els va dir Martine abans de marxar.

—Estic segura que Timothée estarà encantat amb aquest dinaret tan *deliciós!* —va bromejar Paulina.

Quan es van quedar soles, les Tea Sisters es van adonar que organitzar el pícnic els havia fet venir moltes ganes d'anar a passejar entremig de la verdor. I les cinc amigues es

CONFIDÈNCIES ENTRE AMIGUES

van **dirigir** al Parc de Belleville, on van trobar una clariana envoltada d'arbustos florits.

Quan tot just havien tret la manta per estendre-la al **prat**, va sonar el telèfon de Colette.

—Hola, Martine, tot bé? —va preguntar la noia, que va fer mala cara en sentir la resposta de l'altra—. Ah..., mmm..., entesos, som al Parc de Belleville, t'hi esperem.

—Em fa l'efecte que la **sorpres**a no ha tingut el resultat que esperàvem... —va comentar Violet quan la seva amiga va penjar el telèfon.

—Em sembla que no —va confirmar Colette—. M'ha dit que ve cap aquí i ens ho explicarà en persona.

Poc després, les Tea Sisters la van veure arribar i de seguida es van fixar en la seva expressió **afligida** i que la cistella encara era plena de menjar.

—Vine a seure amb nosaltres —li va dir Nicky, fent-li un gest perquè **s'assegués** a la manta, al seu costat—. Què ha sortit malament?

—Tot, tot i tot —va respondre la noia, destrossada—. He descobert que Timothée surt amb una altra **noia!**

Llavors els va explicar que, com que no sabia en quin pis tenia l'estudi, l'havia esperat a la **VORERA**, just davant de l'entrada de l'edifici. Quan per fi l'havia vist sortir i ja estava a punt de cridar-lo, una **DESCONEGUDA** se li havia tirat al damunt i li havia fet una gran abraçada!

—I tu què has fet?

QUIN DESASTRE!

CONFIDÈNCIES ENTRE AMIGUES

—Jo? **Res de res**... —va dir Martine—. Estava tan trasbalsada que m'he quedat plantificada mirant com s'allunyaven junts, rient i fent **broma!**

—Potser només era una amiga... —va objectar Pilla.

—L'ha agafat de bracet, s'han mirat somrient i tot seguit se n'han anat —va replicar la noia amb els ulls plens de llàgrimes—. M'he sentit com una **BLEDA!**

—D'acord, però no treguis conclusions precipitades...

—Jo crec que primer has de provar de parlar amb ell —va afegir Pam.

Però Martine, plorosa, va fer que no amb el cap, **DECIDIDA**.

—No, n'estic supersegura: la meva intuïció no s'equivoca!

—Jo no crec que refiar-se de la intuïció sigui gaire prudent, en aquest cas... —va provar de

dir-li Colette, però no va poder **acabar** la frase perquè la va interrompre el so d'avís d'un mòbil.

—Potser Timothée m'ha enviat un missatge!

—va exclamar Martine, que es va **afanyar** a furgar dins la cistella buscant el seu telèfon.

—Daixò... No, em sap greu: m'acaben d'enviar un correu electrònic a mi —va dir Paulina, clicant la pantalla del seu **mòbil**.

CONFIDÈNCIES ENTRE AMIGUES

Colette, Violet, Pamela i Nicky ja es disposaven a tornar a consolar Martine, però Paulina els va cridar l'**atenció**.

—Noies, ha funcionat! Ens ha escrit un dels clients del senyor Jérôme!

*Per fi
una bona notícia!*

FOTOS ANTIGUES

El correu que havien rebut mentre eren al Parc de Belleville havia entusiasmat les *Tea Sisters*: tot i que esperaven que es posés en contacte amb elles un dels clients del senyor Jérôme, no es pensaven que la cosa anés tan *ràpidament!*

El noi que els havia enviat el correu es deia Louis i, dels objectes que contenia el cofre d'Alphonsine, havia comprat un *antic* àlbum de fotos.

Després d'un ràpid intercanvi de missatges, Louis es va avenir a ensenyar l'àlbum a les noies i va quedar amb elles en un **TALLER DE BICIS** prop del canal Saint-Martin.

—Quin lloc més original per quedar... —va comentar Pamela, estranyada.

—Sí, però no crec que Louis hagi volgut ser **original!** —va replicar Paulina amb una rialla—. M'ha dit que ha de portar a reparar la seva bicicleta i per això ha proposat que quedéssim allà: podrem **APROFITAR** l'estona d'espera mentre l'hi reparen per donar un cop d'ull a l'àlbum.

—Martine: de debò que no vols venir amb nosaltres? —li va demanar Colette per enèsima vegada, una mica **preocupada** pels problemes sentimentals de la seva amiga—. O t'estimes més que em quedi a fer-te companyia?

Martine va fer que no amb el cap.

—Ets un sol, però no cal, de debò! —li va respondre Martine—. D'aquí a una estona tinc un reunió amb els organitzadors del **FESTIVAL** per acabar d'enllestir els últims detalls: parlaré

d'art, estaré amb amics... i no tindrè temps de posar-me **trista!** Però quan torni m'ho expliquen tot, eh?!

—Ja hi pots comptar, germana! —li va assegurar Pam.

I un cop van localitzar el lloc on es trobava el taller de bicis, les Tea Sisters van pensar que seria una bona idea imitar el **DESCONEGUT** amb qui s'havien de trobar i anar al lloc de la cita... amb bicicleta!

—He llegit que aquest canal el van inaugurar el 1825 —va dir Viví mentre pedalava a l'ombra dels plàtans amb les seves **amigues**—. Això significa que ja existia quan va néixer Alphonsine!

—Potser va passejar per un pont com aquell —va afegir Cocó, indicant una passarel·la de **ferro** que permetia als vianants passar d'una riba a l'altra del canal—. És un lloc tan romàntic!

FOTOS ANTIGUES

Seguint les indicacions del GPS, les Tea Sisters van abandonar la riba del **canal**, van vorejar un jardinet i, finalment, van arribar al taller de bicis on les havia citat Louis.

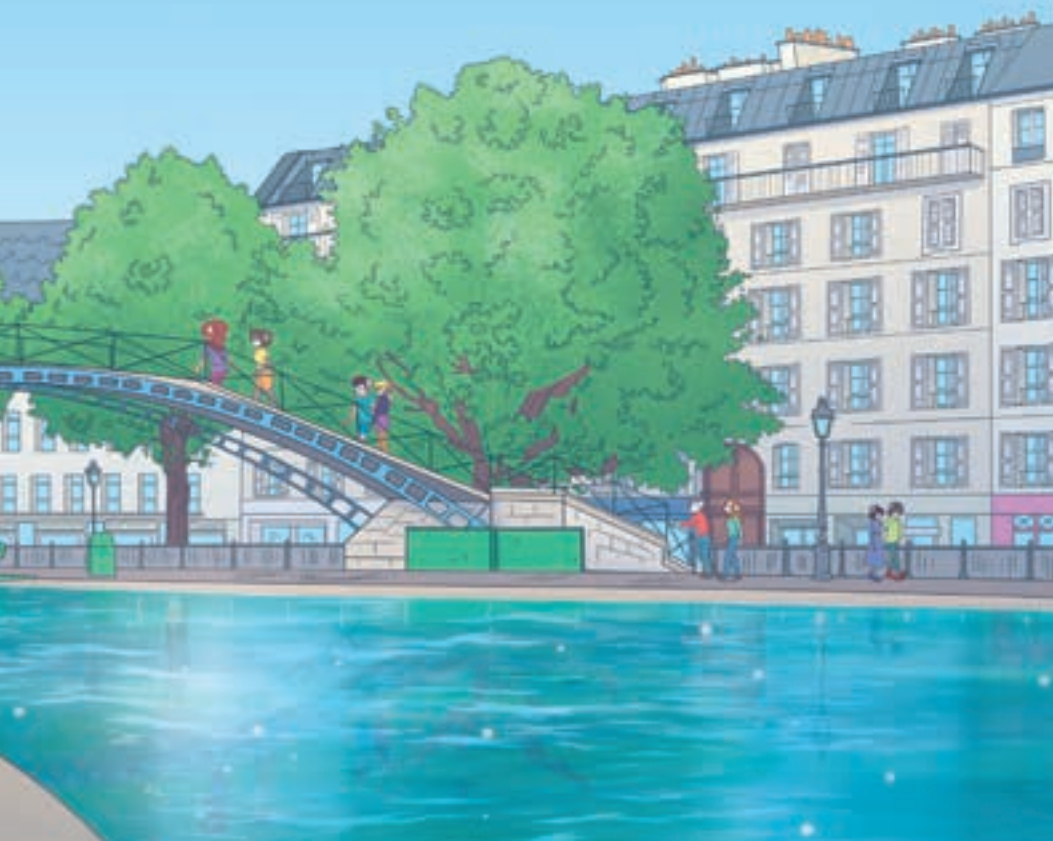
—Vosaltres deveu ser les clientes de Jérôme!

—els va dir un **noi**, veient-les arribar.

FOTOS ANTIGUES

—I tu deus ser Louis —va dir Paulina, baixant de la bici—. Gràcies per la teva *amobilitat!*
—I ara, és un plaer —va respondre el noi—. A més, aquesta història és d'allò més intrigant!
—Ets un aficionat a les antiguitats? —li va preguntar Nicky, interessada—. Quan hem llegit que havies comprat un àlbum de fotos ens ha picat la *curiositat*.

Somrient, Louis li va respondre:

—Soc estudiant de fotografia, i preparo un treball titulat *El París de la Belle Époque en les fotos dels parisencs*. Per això volto pels mercats d'antiguitats a la recerca d'àlbums **uells** amb fotos de la ciutat fetes des de finals del segle XIX fins a principis del XX.

—Un tema molt **original!** —va observar Paulina.

—Sí, i m'hi estic apassionant —va confirmar Louis—. És clar que, com més reculo en el temps, és més difícil trobar fotos fetes a l'aire lliure, perquè a l'inici de la **FOTOGRAFIA**, els retrats es feien en espais tancats, normalment en un estudi —els va explicar—. Però, per exemple, a l'àlbum que vaig comprar a Jérôme, n'hi ha un parell de fetes a l'exterior.

—Daixò... —va dir Violet, posant veu al que **pensaven** totes—. Ens deixes donar un cop d'ull a l'àlbum?

—Sí, és clar, per això hem quedat, no?! —va exclamar el noi, donant-se un copet al front—. Perdoneu, quan començo a parlar de la meva **recerca** no pararia mai!

Llavors es va inclinar sobre la bici i, de la bossa lligada al portapaquets, en va treure un àlbum de fotos d'aspecte *antic*.

Les Tea Sisters es van posar ràpidament a fullejar-lo amb molta atenció, observant els retrats d'unes persones que devien ser familiars d'Alphonsine.

I quan van arribar a les últimes pàgines, es van quedar sense paraules.

—Però si és la noia del quadre! —va exclamar Cocó, **SORPRESA**, quan va veure el retrat d'una noia sota el qual hi havia escrit «Alphonsine» amb una cal·ligrafia molt bonica.

—És a dir, que a Alphonsine Leroy no solament li agradaven les obres d'art, sinó que també li agradava pintar! —va deduir Pilla.

FOTOS ANTIGUES

Llavors Nicky va indicar una foto **SOLTA** que hi havia a la pàgina següent:

—Mireu, aquí també hi és, amb uns nois...

—Precisament vaig comprar l'àlbum per aquesta foto —va ficar-hi cullerada Louis.

El noi els va explicar que, mentre el **fullejava** al mercat d'antiguitats, s'havia fixat en la foto desenganxada, la va agafar i va **veure** que a la part del darrere hi havia escrit el lloc on l'havien fet.

—Era l'estudi de Pierre Delacroix, un dels **PIONERS** de la fotografia, que en aquella època era molt famós a París —els va explicar—.

Sovint organitzava exposicions de pintors joves a les sales del seu **taller**, i de seguida vaig pensar que devien fer aquesta foto durant una d'aquelles **exposicions!**

—Quanta llum entra per aquests finestrals tan magnífics —va dir en veu baixa Viví—. Em pregunto si encara existeix, aquest local...

—Oh, i tant que sí!, i el podeu visitar! —va respondre Louis, que, en veure l'expressió de **sorpresa** de les Tea Sisters, va afegir—: Vull dir que l'**ESTUDI FOTOGRÀFIC** Delacroix ja no existeix, però sí l'edifici on estava situat, i no és gaire lluny d'aquí.

FOTOS ANTIGUES

En sentir aquella notícia, les *Tea Sisters* es van mirar emocionades: a la seva investigació itinerant de seguir el rastre de la misteriosa pintora de finals del segle XIX, s'hi havia *afegit* una altra etapa!

PISTA

LA NOIA RETRATADA
MENTRE PINTAVA
ÉS ALPHONSINE LEROY!
A L'ÀLBUM FAMILIAR HI HA
UNA FOTO D'ALPHONSINE
A L'ESTUDI D'UN FOTÒGRAF FAMÓS
ON S'ORGANITZAVEN EXPOSICIONS D'ART.
AMB ELLA, HI HA SIS NOIS.
QUI DEUEN SER?

PENSAMENTS MENTRE ES PON EL SOL

L'adreça apuntada a la part de darrere de la foto va portar les Tea Sisters al barri de l'Òpera, no gaire **lluny** d'aquest teatre tan famós. Les noies es van conformar a fer una mirada ràpida als daurats de la façana, que els rajos de sol feien **resplendir**, i després es van dirigir apressadament cap a l'edifici que fins als últims anys del segle XIX havia estat l'estudi del famós fotògraf Pierre Delacroix.

Tal com els havia dit Louis, l'**elegant** edifici encara existia.

—Ei, però... si és una botiga! —va exclamar Nicky, assenyalant el rètol de **neó** que hi havia

a la part de dalt d'una imponent porta d'entrada, que estava oberta de bat a bat.

Colette va posar els ulls **EN BLANC**:

—És clar, «el disseny a l'abast de tothom»!

—El disseny... què? —va bromejar Pam amb una expressió d'**ESTRANYESA**.

—És l'eslògan d'uns grans magatzems que venen una selecció superexclusiva de creacions de dissenyadors joves! Vaig llegir un article sobre això a l'últim número de *Disseny Avui*!

—va respondre Cocó—. Hi deia que obririen una sucursal a París, en una **MANSIÓ** històrica a prop de l'Òpera, però no em pensava que era al lloc on anàvem!

Encara incrèdules, les noies van creuar el portal i van arribar a un pati interior on donaven uns grans **finestrals** per on es veien maniquins i expositors.

Després de voltar una mica per les amplíssimes sales amb parets de totxo vist i llums

industrials de disseny, les Tea Sisters van arribar a l'últim pis i allà van descobrir una gran terrassa amb unes vistes impressionants sobre les teulades i els monuments de París!

—Mireu quin *panorama!*—va exclamar Violet, que va córrer a abocar-s'hi per omplir-se els ulls amb aquell espectacle. I, sospirant, va dir:

—Soc l'única que està superemocionada?

—Jo també ho estic!!! —va replicar Colette, *picant* de mans.

Somrient, Pilla va comentar:

—No sé vosaltres, però a baix, a les botigues, jo provava d'imaginar-me Alphonsine voltant per aquelles sales inundades per la llum de la posta, el dia en què li van fer la foto que hem trobat a l'àlbum...

—Aneu a saber si *esbrinarem* alguna cosa més sobre ella —va dir Nicky—. Aquesta història és tan intrigant...

PENSAMENTS MENTRE ES PON EL SOL

—Concentrem-nos en el que ja hem esbrinat!

—els va proposar Violet—. Començo jo: Alphonsine era una noia de vint-i-un anys que vivia a París, al **barri** de Marais.

—Pertanyia a una família noble d'amants de l'art —va afegir Cocó.

—I a ella també li *agradava* pintar —va concloure Nicky.

PENSAMENTS MENTRE ES PON EL SOL

Les noies es van quedar en silenci uns instants.

—Qui creieu que són els nois que estan amb ella a la foto? —va preguntar Paulina.

—No crec que fossin **GERMANS** o parents

—va dir Pam—. Perquè no surten en cap altra foto de l'àlbum.

—Per tant, devien ser **amics** —va deduir Pilla—. Uns amics amb qui havia anat a veure una exposició a l'estudi de Delacroix...

PENSAMENTS MENTRE ES PON EL SOL

Pip! Pip!

Distreta per aquell so, Paulina es va interrompre per agafar el **mòbil** i, quan va tornar a mirar les seves amigues, un somriure **radiant** li il·luminava el rostre.

—Digue'm que t'ha arribat un correu d'un altre client del senyor Jérôme! —li va suplicar en broma Colette.

Paulina va assentir, i els va llegir:

*Benvolguda Paulina,
he vist el teu missatge
i el de les teves amigues
al final del butlletí
del senyor Jérôme;
t'escric perquè dissabte passat
vaig comprar un dels objectes
que hi havia en aquell cofre tan bonic.*

*Estaré encantada d'ensenyar-vos
la meva compra: ens veiem demà?
Fins aviat, Jin.*

—Viiiscaaa! —van exclamar alhora Colette, Pamela, Nicky i Violet, improvisant un ball de **celebració**.

Després, il·luminades per la llum càlida de la posta, es van abraçar, sentint-se un pas més a prop d'Alphonsine i la seva **història**.

UNA GRAN PASSIÓ

Van quedar amb Jin l'endemà al matí: les *Tea Sisters* estaven tan impacients que van arribar al lloc de la trobada amb molta **ANTICIPACIÓ**.

—Potser m'estic deixant suggestionar per les recerques que fem sobre Alphonsine —va dir Nicky—. Però aquest lloc em fa venir moltes ganes d'aprendre a pintar!

—Et comprenc, és una **PLAGETA** tan pintoresca que és impossible que no et faci venir pensaments artístics —va dir Violet.

La Place Furstenberg era una placeta situada al **cor** del barri de Saint-Germain-des-Prés, una mena d'illot rodó delimitat per quatre **MAJESTUOSOS** arbres amb unes capçades que,

en aquella època de l'any, es convertien en uns flonjos núvols de floretes roses.

—Aneu a saber per on arribarà Jin —es demanava Pamela, mirant al seu voltant, excitadíssima—. Ja deu estar a punt d'arribar...

En aquell moment, uns alegres **TOCS DE TIMBRE** van cridar l'atenció de les amigues i, quan es van girar en la direcció d'on provenia aquell so, van veure arribar una noia amb una **bicicleta**.

—Ei! Sou les noies del butlletí, oi? —va exclamar mentre frenava al costat de la vorera—. Encantada, jo soc Jin!

En aquell moment es va fixar en l'expressió de sorpresa de les Tea Sisters i es va posar a **riure**.

—Dos dies a la setmana ajudo Marie, una amiga llibretera, a fer les entregues —els va explicar, traient-se el casc—. He pensat que seria més còmode **trobar-me** amb vosaltres al final de la meva ronda!

Un cop fetes les presentacions, Jin va guiar les noies pels carrers del barri.

—Fa un any que visc a París, vaig venir de Singapur per estudiar —els va dir creuant el **portal** d'un edifici petit que semblava encaixat entre dos de més **GRANS**.

—Que bé! I què estudies? —li va demanar Cocó.

—Estudio a l'Acadèmia de Belles Arts —va respondre la noia.

Va pujar **àgilment** l'empinat tram d'escaleres i després, mentre obria una de les portes que donaven al replà, els va dir—: Ja us n'adonareu quan veieu casa meva!

I, en efecte, quan van entrar al piset no en van tenir cap **DUBTE**: allà, hi vivia una artista!

L'espai que hi havia al costat de l'ampli finestral —que era la zona més lluminosa de la casa—, Jin l'havia convertit en un **ESTUDI**, amb cavallets de fusta, pots de pintura i pinzells.

I la noia va anar cap allà així que va entrar:

—Això és el que vaig comprar a la parada del senyor Jérôme!

Damunt d'una **TAULETA** hi havia una capsa de fusta amb cantoneres de llautó enfosquit pel temps.

UNA GRAN PASSIÓ

—És el que em penso? —va preguntar Violet, acostant-s’hi per **observar** aquell objecte amb admiració—. Una capsa de pintures?

—Doncs sí —li va confirmar Jin, que va obrir les tanques **metàl·liques** per mostrar-los el contingut.

A dins, ben col·locats en ordre en cada compartiment, encara hi havia tubets de colors amb les etiquetes desdibuixades i pinzells amb les cerres *esgrogueïdes*.

—Aquests colors són antiquíssims —va observar Paulina—. Potser van ser els primers tubets industrials de la història...

—T’ho confirmo —va assentir Jin—. Són de la segona meitat del segle XIX! Abans, els *pintors* elaboraven personalment els colors a dins del seu taller, amb

substàncies naturals; l'aparició dels tubets va revolucionar la pintura, perquè va permetre que els artistes se'ls emportessin i poguessin pintar a **l'aire lliure**: va ser una invenció molt decisiva per al desenvolupament posterior de l'Impressionisme!

—Tens raó, aquest dibuix fa pensar en l'estil dels impressionistes —va dir Colette, indicant una petita tela **encastada** a la part de dins de la tapa de la capsa.

—És el que buscàveu? —els va demanar Jin, encuriosida.

Les Tea Sisters van deixar la capsa de pintures i es van mirar, **incertes**.

—En realitat, no ho sabem —va respondre Viví—. Seguim el rastre d'una noia que va viure a París a finals del segle XIX, es deia Alphonsine i...

—Alphonsine, dius?! —la va **tallar** Jin—. Per tant, la caixa... era seva!

Davant de la mirada sorpresa de les Tea Sisters, la noia va treure amb molta cura la tela de la **capsa** per mostrar-los una frase gravada a la fusta.

Per a Alphonsine, amb amor, E.

—No m’ho puc creeeuuure! —va cridar Cocó, al setè cel. Llavors va agafar la mà de Pam, se la va posar damunt del pit i va afegir—: Sents com em batega amb força el **cor**?!

Era un descobriment decisiu: la capsa confirmava la passió d’Alphonsine per la pintura, i no solament això, sinó que també era la prova que entre ella i el **MISTERIÓS** E., que havia firmat el quadre tallat per la meitat, existia un **sentiment** de tendresa!

—I E. també devia ser un pintor, perquè és l’autor del retrat d’Alphonsine —va deduir Paulina.

—I no podia ser un pintor qualsevol a qui **SIMPLEMENT** li havien encarregat que li fes un retrat, perquè li va regalar aquesta capsa de pintures amb una dedicatòria amorosa! —va dir Pamela.

Jin es va quedar pensarosa.

—Potser tots dos eren estudiants d'art, com jo —va suggerir.

Nicky s'ho va rumiar.

—Podria ser —va assentir. I després, dirigint-se a les altres, va afegir—: Si Alphonsine va ser una *estudiant* d'art, segurament deuria freqüentar l'Acadèmia de Belles Arts i, en aquest cas, potser, amb una mica de sort, encara trobarem informació sobre ella a l'**arxiu** de l'escola...

Pam va fer uns ulls com unes taronges.

—Genial! Doncs ja sabem quina és la pròxima etapa, oi, germanes? —va exclamar, **fent** una mirada d'entesa a les altres.

—Gràcies per la teva amabilitat, Jin... —va començar a dir Colette, però la noia la va interrompre amb un **somriure** tímid.

—Daixò... L'Acadèmia no és gaire lluny d'aquí: us fa res que us hi acompanyi?

PISTA

**LA CAPSA DE
PINTURES D'ALPHONSINE HA
REVELAT DUES PISTES VALUOSES:**

**1 - LA NOIA ERA, EFECTIVAMENT,
PINTORA!**

**2 - L'AUTOR DEL SEU RETRAT,
UN PINTOR QUE FIRMA COM A 'E',
N'ESTAVA ENAMORAT!**

UNA VERITAT TRISTA

De camí a l'Acadèmia de Belles Arts amb Jin, les Tea Sisters van saber més coses sobre aquella noia tan *amable* que havia comprat la capsa de pintures al mercat d'antiguitats.

—Sempre has volgut ser pintora? —li va preguntar Cocó.

—Sí, des de *petita* —va respondre Jin, somrient—: Quan tenia cinc anys vaig organitzar la meva primera exposició amb els retrats dels meus **PELUIXOS** al passadís de casa!

—Jo, de petita, volia ser pizzera com el pare, i vaig obrir una pizzeria imaginària per als meus peluixos —va explicar Pamela, somrient. I tot

seguit, **ENSUMANT** l'aire, va afegir—: Per cert... què és aquesta oloreta tan bona?

Jin va inspirar fondo, i al cap d'un instant se li va il·luminar el rostre.

—Ah, és clar! Inès deu haver tret del **FORN** la seva *tarte Tatin*,* el pastís de poma més bo del món!

—Qui és Inès? —li va preguntar Viví.

—La millor pastissera del barri, veniu, que us la presentaré —va respondre la noia, que tot seguit va creuar el carrer i va entrar en una *pastisseria* petita i bonica amb un rètol de color rosa pastel.

A jutjar per l'acollida que li va dedicar Inès, Jin devia ser una clienta habitual, però la jove pastissera també es va mostrar molt afectuosa amb les Tea Sisters.

Les noies es van **asseure** en una taula i van demanar que els portessin un tall de *tarte Tatin* per a cadascuna.

* És un pastís típic de França, en trobaràs la recepta a la pàgina 198.

M'HE D'APUNTAR LA RECEPTA!

DELICIOSA!

—Sempre que puc vinc a **esmorzar** aquí
—els va explicar Jin—. Hi hauríeu de venir
vosaltres, també, perquè començar el dia amb
un croissant d'Inès és... UNA PASSADA!

La pastissera, que era al costat de la taula de
les noies, es va posar **VERMELLA**.

—Au, va, no siguis exagerada! —va dir, amb
un somriure d'orgull.

—No crec que Jin exageri —va comentar Pilla,
després d'haver fet un mos de pastís—. Si els
croissants són la meitat de bons que aquest
pastís, deuen ser SUPER-MEGA-ULTRADE-
LICIOSOS!

Després d'aquell tastet **imprevist**, les noies
van reprendre el camí, i poc després van
arribar a l'*École Nationale Supérieure des
Beaux-Arts*, l'escola d'art on estudiava Jin, una
institució que presumia d'haver tingut alumnes
que després s'havien convertit en artistes
FAMOSOS a tot el món.

UNA VERITAT TRISTA

—Anem a secretaria, allà ens donaran la informació que busquem —va suggerir Colette—.

Ens pots dir on és, Jin?

—És clar, **SEGUIU-ME!**

A la gran sala on hi havia la secretaria dels estudiants, les va atendre una empleada molt *amable*.

—Bon dia, en què us puc servir? —els va preguntar amb veu alegre, traient el nas per darrere de la pantalla de l'**ORDINADOR**.

—És possible saber si una persona va estudiar aquí... —va començar a dir Paulina— ...pels volts del 1877?

—**CARAM!** —va exclamar la dona—. És per a una recerca?

Les Tea Sisters es van fer una mirada **AVERGONYIDA**.

—Si fa no fa... —va respondre Pilla.

—No sé si al nostre arxiu digital ja hi han inserit les dades d'aquells anys —va dir la secretària, però, col·locant els dits damunt del teclat, va afegir—: Però ho podem **provar**. Com es deia?

—Alphonsine Leroy.

—Alphonsi... —va repetir la dona, començant a teclejar, però es va aturar de cop—. Ep, no, no és possible!

Nicky la va mirar, perplexa.

—Era el seu nom, n'estem segures...

—No ho poso en **DUBTE** —va replicar l'admi-

nistrativa, amb paciència—. Vull dir que no és possible perquè en aquella època no hi havia classes femenines: les **noies** no podien estudiar a l'Acadèmia.

—De debò?! —va exclamar Colette, posant els ulls en blanc.

—Per desgràcia —va confirmar la secretària—, a la nostra escola d'art, com a moltes altres **ESCOLES**, durant molt de temps només hi tenien accés els nois.

Aquella notícia va desmoralitzar les Tea Sisters.

—Això sí que no m'ho esperava —va dir Viví, sospirant, mentre caminava amb les seves amigues per sota els **PORXOS** de l'acadèmia després de sortir de la secretaria.

—Digue-m'ho a mi! —va comentar Jin—. Això vol dir que si hagués nascut als temps d'Alphon-

sine, no hauria pogut estudiar aquí ni seguir el meu **somni** de convertir-me en pintora!

—Si més no, sabem que algú que es deia E.

animava Alphonsine a seguir la seva passió

—va observar Cocó, que sempre buscava la part positiva de qualsevol **SITUACIÓ**—. Per tant, potser se'n va sortir, de portar a terme el seu somni!

—Sí —va assentir Pam, tristament—, però de moment no tenim cap més **PISTA** per descobrir si realment les coses van anar així...

TALLER CREATIU

—Ben tornades! —va exclamar Martine quan aquella tarda va veure entrar les Tea Sisters a la seva *galeria* d'art—. Heu descobert res d'interessant en les vostres investigacions? Expliqueu-m'ho tot!

—Hem descobert alguna cosa, sí... —va respondre Colette.

—Però no el que **esperàvem**, la veritat —va afegir Violet amb cara trista.

Mentre prenién un te al petit despatx que hi havia a la part de darrere de la galeria, les noies van posar al dia de les **NOVETATS** la seva amiga.

—Per això ara ja no sabem per on tirar! —va concloure Pilla.

—Mmm... em sap greu —va dir Martine—. Però potser al cofre hi havia més objectes d'Alphonsine, i qui els va comprar es posarà en **CONTACTE** amb vosaltres!

—Tens raó —va assentir Cocó—. I tu, què ens expliques? T'has decidit a aclarir les coses amb Timothée?

—Per ser sincera, ell m'ha enviat

uns quants **MISSATGES** i ha provat de trucar-me, però no li he respost —va confessar la noia.

—Mal fet! —va exclamar Nicky—. I per què no?

Martine es va **arrossar d'espatlles**.

—No m'hi veig amb cor... No me'n refio. Ja us ho vaig dir: sé el que vaig veure i no em faré enrere! Val més així,

NO LI HE RESPONST...

d'aquesta manera **evito** fer-me il·lusions per després acabar fatal.

—N'estàs segura? —li va preguntar Pam.

—Seguríssi... —va començar a dir Martine, però no va poder **ACABAR** la frase perquè, just en aquell moment, es va obrir la porta d'entrada i una veu va preguntar:

—Que hi ha algú?

Les Tea Sisters van treure el nas del despatx per **MIRAR** la sala principal de la galeria d'art.

—Ehm... Ha entrat un grup de persones —va xiuxiuejar Pamela, perplexa.

—Genial, anem per feina! —va exclamar Martine, aixecant-se d'un bot, i llavors va explicar a les seves amigues, que la miraven bocabadades—: Són els inscrits al meu taller!

Les Tea Sisters es van mirar, **avergonyides**: estaven tan capficades amb la investigació que no havien recordat que aquell dia es feia aquella activitat a la galeria de la seva *amiga!*

Per fer-se perdonar la badada que havien tingut es van **AFANYAR** a donar la benvinguda als participants, disposades a unir-se a les activitats del taller.

Durant les hores següents, les Tea Sisters es van concentrar **exclusivament** en les pintures que tenien al davant, divertint-se inventant solucions creatives per afegir un toc personal a les obres que servien de base per a l'exercici.

I, sense adonar-se'n, van deixar de pensar durant una estona en la recerca que les feia voltar per París seguint el rastre d'aquella **MISTERIOSA** noia de finals del segle XIX aficionada a la pintura.

—Què en dieu, de la meva obra? —va preguntar Cocó quan va acabar el taller, mostrant orgullosament el paisatge **NOCTURN** que ara resplendia perquè li havia aplicat una cascada de purpurina daurada.

—T'ha quedat molt bé! I les vostres són molt boniques, noies —les va felicitar Martine—. Fins i tot les podria exposar a la galeria!

—I l'*exposició* es podria titular: *Una tarda amb les amigues ajuda a escampar la boira* —va dir Violet, somrient. I després, mirant al seu voltant, va preguntar—: Què és aquest soroll?

Les altres van parar l'orella, i sí, se sentia un **brunzit!**

Bbbzzz-bbbzzz... Bbbzzz-bbbzzz...

—D'on deu venir? —es va demanar Nicky, girant-se, **PERPLEXA**.

Bbbzzz-bbbzzz...

—Ni idea —va respondre Colette, arronsant les espatlles.

MOLT BÉ!

UNA PINZELLADA AQUI...

AQUEST COLOR
M'AGRADA!

—Del despatx, em sembla... —va ser la **HIPÒTESI** de Viví.

—És el meu mòbil! —va exclamar Paulina, sobresaltada, i es va aixecar d'un bot—. Estava tan concentrada en l'exercici artístic que me l'he deixat a l'altra sala amb el **50** desactivat! Havent dit això, va anar corrents cap al despatx per respondre a la trucada.

Quan, al cap d'uns instants, les altres la van seguir cap allà, encara la van trobar ocupada xerrant.

—Sí... Joséphine, oi? Encantada de coneixe-la, i gràcies per haver telefonat —deia Pilla, mentre feia **GESTOS** a les seves amigues per fer-los entendre que es tractava d'una trucada relacionada amb el **MISTERI**

d'Alphonsine: estava parlant amb una persona que havia comprat un objecte del cofre—. I tant, estarem encantades de trobar-nos amb vostè... Demà? **PERFECTE!** Daixò, i què...

Paulina es va interrompre i es va quedar mirant el telèfon amb un aire **perplex** mentre comentava:

—Ha penjat abans que li pogués preguntar quin objecte va comprar al mercat!

—No hi fa res —la va **tranquil·litzar** Pamela—. El que compta és que demà descobrirem una altra cosa sobre Alphonsine!

UNA PISTA ENTRE LES FLORS

L'endemà al matí, engrescades i encuriosides per aquella nova trobada, les *Tea Sisters* van creuar a bon pas el pont més antic de París: el Pont Neuf!

Madame Joséphine havia quedat amb elles al mercat de les *flors*, situat a l'Île de la Cité, un dels illots que hi ha enmig del Sena, i les cinc amigues no podien estar més contentes amb aquella *passejada* en un dia asolellat preciós pel cor d'una de les ciutats més boniques del món.

—Ja hi som! —els va anunciar Paulina quan van arribar davant de l'entrada principal del mercat—. Joséphine em va dir que la trobaríem aquí.

—Quin lloc més **bonic!** —va comentar Violet, entusiasmada, donant un cop d'ull a l'interior—. Sabeu que aquest mercat ja existia als temps d'Alphonsine?

A Colette se li va **il·luminar** la cara i va contemplar el seu voltant.

—Potser Alphonsine havia vingut alguna vegada a comprar un ram de flors ben acolorides per pintar-les.

FANTASIEJANT sobre els costums de la noia misteriosa, les cinc amigues s'esperaven davant dels elegants pavellons de principis del segle XIX, però va passar l'hora de la trobada i ni **RASTRE** de Joséphine.

Per la zona d'entrada del mercat hi circulaven amunt i avall un munt de persones, però no s'hi **aturava** cap.

—Que estrany..., tampoc agafa el telèfon —va dir Pilla, que havia provat de trucar-li al número que havia guardat.

UNA PISTA ENTRE LES FLORS

—Potser ha tingut un **CONTRATEMPS** i arribarà amb una mica de retard... —va dir Viví.

—Amb un gran retard! —va comentar Pamela, mirant l'hora a la pantalla del seu mòbil—. I si provem de preguntar als venedors? Joséphine et va dir que era una **clienta** habitual del mercat, oi, Pilla?

—Sí, bona idea!

Entrar al mercat de les flors era com trobar-se en un petit jardí botànic *perfumadíssim*. Després d'admirar-lo amb ulls meravellats, les Tea Sisters es van dirigir a una de les primeres parades que hi havia a tocar de l'entrada.

—Oh, i tant, *Madame* Joséphine! —va respondre el florista amb qui van parlar—. Ha passat per aquí fa una estona, buscava geranis penjants per al seu balcó! Llàstima que jo no en tinc de color rosa, que són els que volia ella, i m'ha dit que els buscaria en una altra *parada*. Deu estar voltant per aquí...

—No sabem quina cara fa Madame Joséphine, però almenys sabem que es deu haver entretingut en una parada on venen geranis penjants. Anem a donar un cop d'ull! —va dir Pam.

I les *noies* van començar a passejar-se amunt i avall pels pavellons de l'estructura metàl·lica on estava situat el mercat, però, pel que

UNA PISTA ENTRE LES FLORS

semblava, els geranis rosa eren **INTROBABLES!**

Al final, després de voltar molt, Cocó en va veure en la llunyania.

—Això són **geranis** penjants, oi? —va córrer a preguntar a l'única parada que en tenia d'exposats.

—Sí —va respondre el florista—. Però ja els he venut, em sap greu.

—Els ha venut? A una senyora que es diu Joséphine, potser? —li va demanar Pamela, curiosa.

—No sé com es diu, perquè fa molt poc temps que treballo aquí, però sí que us puc dir que és una senyora **encantadora** que du un fulard blau cel: els ha comprat tots i ha anat a buscar un carret per emportar-se'ls —va respondre el florista. Després, mirant per darrere de les cinc amigues, va fer un **GEST** amb el mentó—: Mireu-la, és ella!

Madame Joséphine era una simpàtica senyora

que, quan va saber qui eren les noies que l'esperaven a la parada, s'hi va disculpar **MOLTÍSSIM** per haver-les fet esperar tant.

—Em sap molt de greu. No em pensava que hauria de fer tantes voltes per trobar geranis per al meu balcó..., però, pel que sembla, he escollit el color més **POC COMÚ** de tot el mercat en aquesta època!

—Ja ens n'hem adonat —va dir Nicky, somrient, mentre l'ajudava a carregar els testos al carret—. Vol que nosaltres l'ajudem a portar-los a casa? Em sembla que deuen pesar molt!

Pocs minuts després, les Tea Sisters ja duïen tots els **TESTOS** dels geranis cap al pis de Joséphine, i després els van col·locar

PERDONEU-ME PEL RETARD!

al balconet que donava a les teulades de París.

—Heu estat amabilíssimes! —va dir la senyora, amb els ulls brillants d'*agraïment*—. I ara, seieu i prenguem un refresc, és el mínim que puc fer per donar-vos les gràcies!

A jutjar per la *sala d'estar*, Madame Joséphine era una amant de les antiguitats i, mentre admiraven les peces d'època que decoraven la sala, les noies van recordar el motiu pel qual l'havien conegut.

—Ai, que despistada, me n'havia oblidat completament, i tota l'estona he dut el diari a la meua *bossa*! —va exclamar Joséphine quan les Tea Sisters li van preguntar quin objecte havia comprat pocs dies abans al mercat de Montmartre—. Espereu, que el vaig a buscar.

Davant de la seva mirada *emocionada*, Joséphine va anar a buscar la bossa i en va treure

UNA PISTA ENTRE LES FLORS

un llibret amb la tapa gastada pel temps, lligat amb dues voltes de **cordill**.

—Li... li sabria greu que el llegíssim? —va preguntar Violet quan el va tenir a les mans.

—No, i ara, el podeu llegir amb calma—. Va replicar Madame Joséphine—. Jo, mentrestant, em dedicaré a la *jardineria!*

UNA PISTA ENTRE LES FLORS

Quan es van quedar soles, les noies es van estrènyer al **LLAMPANT** sofà vintage on seien.

—Comencem? —va preguntar Violet i, quan les altres van assentir alhora, va *inspirar* fondo i va començar la lectura.

A pink brushstroke graphic consisting of a circular shape with a short handle, positioned behind the title.

ESTIMAT DIARI...

7 de juliol de 1875

Estimat diari,

Quin dia més increïble!

Ja saps la illusió que em feia anar a l'exposició que organitzava el famós fotògraf Pierre Delacroix al seu estudi. I també que al pare no li feia gaire gràcia que hi anés: «No sé pas què hi tenen al cap, aquests impressionistes!» —em deia—. «L'art de debò és tota una altra cosa!». Però a mi em fascina aquesta nova manera de pintar, i fer-ho enmig de la gent, en contacte amb la natura. Hi vaig insistir tant, que al final me'n va donar permís!

Òbviament, quan vaig arribar a l'estudi de Delacroix, em van assaltar mil dubtes i inseguretats. Jo només soc una noia aficionada a la pintura i allà hi hauria tots els pintors més prometedors de París...

Ras i curt: m'he sentit tan avergonyida que ja girava cua per tornar a casa quan... he topat amb un noi que arribava en aquell moment per darrere meu! M'hi he disculpat de seguida i ell ha estat d'allò més amable, m'ha dit que era culpa seva, que tenia el cap als núvols pensant que exposava els seus quadres per primera vegada... Sí, era un dels pintors que participaven a l'exposició!

Però Edmond —és el seu nom— no estava tan segur de si mateix com jo m'havia imaginat i no parava de masegar-se les mans perquè no s'atrevia a entrar-hi.

De sobte, m'ha dit: «M'hi acompanyes? Les cames em fan figa només de pensar a entrar-hi tot sol!».

La petició m'ha entendrit tant que he oblidat totes les meves pors i ho he acceptat a l'instant! Ha estat un dia inoblidable: he conegut molts pintors amb talent i he parlat amb ells d'art (però no m'he vist amb cor de dir-los que m'apassiona la pintura). M'han acollit amb familiaritat i cortesia, fins i tot m'han convidat a posar amb ells en una foto de record!

Tanmateix, el moment més bonic ha estat quan m'he acomiadat d'Edmond i ell s'ha tret el clavell que duia al trau de la jaqueta i me l'ha donat.

El conservaré per sempre com el record més preciós d'aquest dia tan especial!

3 de setembre de 1875

Estimat diari,

No endevinaràs mai què ha passat! Avui he agafat el meu quadern de dibuix i he anat al Museu del Louvre per practicar copiant algunes pintures clàssiques, i mentre era allà m'he trobat amb Edmond!

«Pintes?!», m'ha preguntat, sorprès.

«Doncs sí: que una noia no pugui estudiar a l'Acadèmia no vol dir que no pugui cultivar la passió per l'art!», li he respost, una mica empipada, i me n'he penedit de seguida quan he vist la seva expressió avergonyida.

S'ha disculpat immediatament, i he comprès que la seva sorpresa era sincera. Hem passejat junts pel museu i després pel jardí de les Teuleries, sense parar de xerrar.

Si tanco ben fort els ulls encara el veig davant meu... Fins i tot en podria fer un retrat!

20 d'octubre de 1875

Estimat diari,

Perdona que et tingui una mica abandonat, però... em penso que m'he enamorat! Edmond i jo som inseparables: ens veiem cada dia, fem llargues passejades i pintem junts. Ell m'ensenya tot el que ha après a l'Acadèmia, i jo conservo els seus suggeriments per perfeccionar el meu estil com un tresor.

Esclar que el pare no veu amb bons ulls que em vegi amb un «penjat», que en diu ell, i ja no

parlem de l'expressió indignada que adopta quan li dic que vull ser pintora. («No és una ocupació adequada per a una noble!»). Però soc feliç, feliç com no ho havia estat mai; i tot gràcies al meu estimat Edmond.

15 de novembre de 1875

Estimat diari,

Soc tan feliç que em posaria a fer salts d'alegria: exposaré els meus quadres en una mostra d'artistes joves! Els pròxims mesos hauré de pintar dia i nit per tenir una gran quantitat d'obres per escollir les que participaran a la mostra, però Edmond m'ha dit que em farà companyia. Ell també ha de treballar molt i m'ha dit que ens inspirarem mútuament!

I em penso que ja m'he inspirat, perquè se m'acaba d'ocórrer una idea per al pròxim quadre: aniré amb unes amigues a pintar al llac del Bois de Boulogne!

És el lloc on Edmond i jo ens vam declarar el nostre amor i on va germinar l'esperança de poder, algun dia, convertir-me en pintora.

4 de gener de 1876

Estimat diari,

Com és possible passar en tan poc marge de temps de la felicitat absoluta a la desesperació més terrible? No ho sé, però és el que m'ha succeït.

Últimament, Edmond estava cada vegada més evasiu, més absent... Te'n recordes que m'havia promès que pintariem junts i que seria el meu company, el meu amic, el meu aliat? Doncs no ha mantingut la seva paraula, sovint em deixava sola a l'últim moment, i sense donar-me cap explicació convincent!

He passat nits senceres sense poder dormir demanant-me el motiu d'aquest canvi, però no m'imaginava que el destí em reservava una prova duríssima.

Ahir a la nit es va calar foc al dipòsit on desava els meus quadres i tots han quedat completament destruïts.

Instintivament, de seguida que ho he sabut, he anat a veure Edmond, convençuda que trobaria consol entre els seus braços..., però a les meves llàgrimes ha replicat que el que comptava era que jo no hagués estat involucrada en l'incendi, perquè, en el fons, els quadres no eren tan importants...

Aquestes paraules m'han ferit: ha estat com si m'hagués dit que la meua labor com a pintora no era important i que el somni d'exposar-los no tenia cap valor...

En aquell moment, gairebé sense adonar-me'n, he perdut el control i l'he acusat de tenir enveja del meu talent, tanta que per això s'alegra que els meus quadres hagin acabat convertits en cendres!

M'ha respost que era injusta i irracional, ens hem barallat i, al final, li he dit que no el vull veure més.

Tinc el cor destrossat.

1 de març de 1876

Estimat diari,

Després d'uns mesos de distància i silenci, en què ha respectat la meva petició de no buscar-me, Edmond m'ha enviat un regal: un retrat meu pintant un bonic jardí florit. Mentre treia la tela del paper que l'embolicava em tremolaven les mans, i encara m'han tremolat més quan he llegit la dedicatòria que hi havia al darrere del quadre i la nota que l'acompanyava. Què faig? Escolto el cor que em xiuxiueja que hi vagi, o la ment que em diu que me n'oblidi?

Ho consultaré amb el coixí...

*Per a tu, que ets, encara i sempre,
la meitat del meu cor.
T'esperaré cada dia,
a la posta de sol,
sota la glicina més bonica
de Montmartre.*

Edmond

LA GLICINA MÉS BONICA

—Per què t’has aturat?! —va exclamar Pamela—. Continua! Vull saber què va passar després!

Sospirant, Violet va indicar les **pàgines** obertes que tenia al davant.

—El diari s’acaba així: és l’última línia que va escriure Alphonsine.

—S’acaba així?! —va repetir Colette, *incrèdula*, i llavors va arrencar el diari de les mans a la seva amiga i es va posar a fullejar-lo tossudament, de dalt a baix, com si només *desitjant-ho* pogués fer sorgir unes altres pàgines amb el contingut que buscava.

Al final, les noies es van rendir a l’evidència i,

LA GLICINA MÉS BONICA

una mica decebudes, es van acomiadar de Madame Joséphine i van tornar a *Le Petit Trésor*, amb la intenció d'analitzar la seva recerca per provar d'encaixar les **peces** d'aquell trencaclosques que cada vegada es complicava més.

—Per començar, ara sabem del cert que Alphonsine era una aspirant a pintora —va dir Nicky.

—I que E., l'autor del **quadre** que vam comprar dissabte, probablement és Edmond, el pintor de qui estava enamorada —va afegir Violet.

—Estic segura que és ell: mireu aquí —va dir Paulina, mostrant a les **amigues** la pantalla del seu mòbil—. Aquesta és la foto de grup que van fer a l'estudi de Delacroix... Veieu el noi que hi ha al costat d'Alphonsine? Doncs

ara fixeu-vos en l'esbós de retrat que hi ha al seu diari.

—És ell, sens dubte! —va exclamar Cocó.

—Sí —va confirmar Paulina—. I el quadre de què parla Alphonsine, el que li va regalar Edmond, **s'assembla** moltíssim al que tenim nosaltres!

Nicky va esbufegar.

—Però ens falten dades... Per exemple, per quin motiu Edmond, **de cop i volta**, va començar a tenir un comportament **estrany**, si és evident que encara s'estimava Alphonsine?

—M'agradaria molt saber si Alphonsine va acudir a la cita a Montmartre —va afegir Colette, **SOSPIRANT**—. I si van poder aclarir la situació i fer les paus!

Les noies es van quedar uns instants en silenci. Després, com parlant per a ella mateixa, Viví va repetir en veu alta el text de la **NOTA** que Edmond va adjuntar al quadre: «T'esperaré

cada dia, a la posta del sol, sota la glicina més bonica de Montmartre».

—Des que ho hem llegit que no paro de pensar-hi: de quin lloc parla?! —va preguntar Pam.

—Per més que m’hi **ESFORCI**, no recordo haver vist cap glicina a Montmartre!

—No, només hi ha placetes amb parterres, arbres... —va comentar Paulina.

—Un moment! —va dir llavors Cocó—. Ara que hi penso, sí que he vist una *glicina*, i era a Montmartre!

—On? —li va preguntar Nicky—. Digue’ns-ho, va!

—És que... solament l’he vist de passada —va respondre Colette—. Era en un carreró lateral, recordo haver-me fixat en el **color** i haver pensat que de tornada m’agradaria passar pel davant per observar-la més bé..., però després la recerca ens ha portat cap a una altra banda, i me n’he **OBLIDAT!**

LA GLICINA MÉS BONICA

—No hi fa res, hi podem anar ara —els va proposar Pilla, **AIXECANT-SE**—. Què? Hi anem?

—Al galop! —va respondre Pam, i ella i les altres la van seguir cap a la porta d'entrada.

Quan van arribar a la **PORTA**, de poc que les noies no xoquen amb Martine, que entrava en aquell moment.

—Ei, on aneu amb aquestes **presses?** —els va preguntar.

—A Montmartre, per admirar la glicina més bonica de totes! —va respondre Colette—. Ens hi acompanyes?

EL JARDÍ SECRET

Durant el trajecte amb metro les Tea Sisters van posar Martine al dia de les últimes novetats, i per això, quan van arribar a Montmartre, la seva amiga estava tan **DECIDIDA** com elles a descobrir tota la veritat sobre Alphonsine i la misteriosa cita amb Edmond.

Però localitzar la *glicina* que Colette havia entrevist uns dies abans va resultar més difícil que no es pensaven.

—Recordes si era a l'esquerra o a la dreta del carrer? —va preguntar Pamela, que caminava darrere de Cocó.

La noia va **NEGAR** amb el cap, pensativa.

—Em sap greu...

Paulina li va donar un copet a l'espatlla.

—No et preocupis, t'ajudarem a recordar-ho
—li va dir per tranquil·litzar-la—. El que has
de fer és retornar a l'inici i **RECÓRRER**
mentalment totes les etapes i els llocs, sense
descuidar-te el més petit **detall**.

Dit i fet: les sis noies van tornar ràpidament a
la mateixa sortida del metro i tot seguit van
seguir Colette mentre anava repetint minu-
ciosament tot el que havia fet el dissabte de la
setmana anterior.

—Recordo que hi havia una parada que venia
uns **barretets** cuquíssims, me'n vaig
emprovar un parell —va dir Colette—. Allà, hi
vaig veure una bossa vintage divina, i és on
vam comprar un quadre per al taller...

Pas a pas, la noia va refer un per un tots els
seus moviments.

—Oh, i allà hi ha la botiga de **MEL** artesana!
—va dir després.

—Sí, era una passada de bona! —va confirmar Pamela—. La meva preferida és la d'acàcia... Cocó va **ARQUEJAR** les celles.

—De debò? I com és que no me'n recordo?

—Ara que hi penso, tu no vas entrar a tastar-la amb nosaltres —va dir Pilla.

A Colette se li va il·luminar el rostre.

—Esclar! Perquè va ser llavors que em vaig **encantar** mirant la glicina... És per allà!

Les noies van mirar en la direcció que els indicava la seva amiga i, per fi, la van veure: una **majestuosa** glicina que s'enfilava pels murs d'un edifici petit per després caure en cascada a l'altre costat, a banda i banda d'una reixa de ferro colat.

—M'equivoco o aquesta reixa s'assembla moltíssim a la del quadre que Edmond va regalar a Alphonsine? —va preguntar Violet, **recorrent** amb la mirada la inconfusible silueta que creava el ferro colat.

EL JARDÍ SECRET

—No t'equivoques, és aquesta —va dir Nicky, entusiasmada—. Noies: l'hem **trobat!**

—Sí, però... i ara què fem? —va preguntar Viví—. Com podem esbrinar si Alphonsine es va presentar a la cita i què se'n va fer de la seva història d'*amor* amb Edmond?

—És un bistrot* —va observar Pam, indicant a les seves amigues el rètol que mig amagaven les flors—. Què hi dieu? Hi entrem? Potser **trobarem** alguna pista que ens ajudarà a reconstruir la història...

Dit i fet, les sis amigues van creuar aquella reixa tan alta i van travessar el gran pati fins a arribar a l'entrada del **local** que hi havia a la planta baixa.

—Benvingudes al *Bistrot des Lilas*! —les va saludar el cambrer d'aire cordial que se'ls acostava—. Taula per a sis?

—És que... més que una taula, busquem... respostes —va dir Paulina—. Li semblarà **ESTRANY**, però li volíem preguntar si ha sentit parlar d'una tal...

La **noia** es va interrompre de cop. I, sense afegir res més, va passar pel costat de l'home i va entrar tota decidida en una de les sales del local. Alguna cosa li havia cridat l'atenció, i les

* Originàriament aquest terme significava «fonda», però avui dia indica una cafeteria.

EL JARDÍ SECRET

seves amigues només van haver de **seguir-la** per comprendre de què es tractava.

—Aquest és el quadre de l'esbós que hem vist al diari d'Alphonsine —va xiuxiuejar Pilla—. L'excursió al **llac** del Bois de Boulogne!

—No pot ser una coincidència... —va afegir Cocó.

—**DE CAP MANERA!** —va confirmar Nicky.

—Mireu la firma —els va dir Martine, que s'hi va acostar i va assenyalar la part de baix a la dreta, on eren visibles les lletres A. L.—. Alphonsine Leroy!

—Heu **TROBAT** el que buscàveu, noies? —els va demanar el jove propietari del *Bistrot des Lilas*, unint-se a elles.

—Esperem que sí —va assentir Pam—. Ens pot dir alguna cosa d'aquest **quadre?**

—El que sé del cert és ja era aquí molt abans que jo comprés el local: aquest edifici sempre ha estat un bistrot, però, fins a la meitat del segle XIX, al pis de dalt hi havia un piset de lloguer. Pel que **recordo**, hi va viure una parella de pintors, marit i muller, i va ser ella qui va regalar el quadre a l'amo d'aquella època.

Martine va mirar les seves amigues amb una expressió **somnadora**:

—Devien ser Edmond i Alphonsine!

—Segur que sí! —va assentir Pamela.

—No en sé res més, **em sap greu** —es va excusar el jove—. Però si us interessa la història del quadre i la seva autora, sé d'algú que us podria ajudar.

EL JARDÍ SECRET

Havent dit això, va anar al taulell del local i després de **REMENAR** dins d'un calaix va tornar amb una targeta.

—Teniu, és l'adreça de la senyora Arlette, una *descendent* de la parella de pintors. De tant en tant, encara passa per aquí per capbussar-se en els records, que en diu ella. Em penso que li agradarà parlar amb vosaltres!

RECAPITULACIÓ DE PISTES

1 - EL QUADRE QUE LES TEA SISTERS VAN COMPRAR AL MERCAT REPRESENTA UNA NOIA QUE PINTA; AL DARRERE, HI HA UNA DEDICATÒRIA ROMÀNTICA, PERÒ SEMBLA QUE L'HAGIN TALLAT PER LA MEITAT. QUI VA PINTAR EL QUADRE I PER A QUI? I ON ÉS L'ALTRA MEITAT DE LA TELA?

2 - AMB L'AJUDA DE DUBOIS, L'EMMARCADOR, I DE LA SIMPÀTICA SENYORA POUPETTE, LES CINC AMIGUES HAN DESCOBERT QUE EL QUADRE ERA PER A ALPHONSINE LEROY, QUE VA VIURE A PARÍS A FINALS DEL SEGLE XIX.

3 - GRÀCIES A L'AMO DE LA PARADA ON VAN COMPRAR EL QUADRE, LES TEA SISTERS DESCOBREIXEN QUE HI HAVIA MÉS OBJECTES D'ALPHONSINE, PERÒ JA ELS HAVIA VENUT.

4 - L'ÚNICA SOLUCIÓ ÉS POSAR-SE EN CONTACTE AMB ELS ALTRES COMPRADORS. ENTRE ELLS, LA SIMPÀTICA JOSÉPHINE, QUE ELS DEIXA LLEGIR EL DIARI QUE PARLA DE LA HISTÒRIA D'AMOR ENTRE ALPHONSINE I EDMOND. PERÒ L'ESCRIT S'INTERROMP EN EL MOMENT MÉS INTERESSANT...

JUNTS PER SEMPRE

L'adreça de la targeta va dur les Tea Sisters i Martine al lloc on havia començat la seva **INVESTIGACIÓ**: a la Rive Gauche* del Barri Llatí.

—Ja hi som —va dir Paulina quan van arribar davant de la **PORTETA** verda de la casa de la senyora Arlette.

—Tant de bo que li vingui de gust dedicar-nos una estona —va comentar Martine.

—Ara ho sabrem —va replicar Nicky, que, sense vacil·lar, va trucar al **timbre**.

Però, per a disgust de les noies, de l'interior de la casa no els va arribar cap mena de resposta.

* Riba esquerra del riu Sena.

—Ai, no! No és a casa —va exclamar Colette, disgustada—. I ara què...

—**BON DIA!** —la va interrompre una veu alegre per darrere d'elles—. Que em buscàveu?

Quan es van girar, les noies es van trobar al davant una senyora d'aspecte *sofisticat* amb unes faccions vagament familiars...

—Vostè és Madame Arlette, oi? —li va preguntar Violet, que ràpidament li va reconèixer una vaga *semblança* amb Alphonsine.

—I vosaltres deueu ser les noies que fan una recerca sobre els meus avantpassats, Alphonsine i Edmond —va deduir la senyora. Llavors, en veure l'**ESTUPOR** en les

SOC ARLETTE, ENCANTADA!

* Són unes galetes delicioses i acolorides fetes amb clara d'ou, farina d'ametlles i sucre llustre.

seves mirades, va afegir amb un petit somriure—: L'amo del *Bistrot des Lilas* m'ha avisat que vindríeu i, per això, he anat a comprar uns *macarons** per berenar juntes.

Les Tea Sisters i Martine van seguir Arlette a dins de casa seva i van pujar per unes escales molt **EMPINADES** fins al que semblava l'estudi d'una pintora.

—Vostè també pinta?! —va comentar Paulina, **Sorpresa**.

—Per distreure'm. Penseu que em vaig criar escoltant les històries de com en la meva família va néixer l'amor entre un pintor i una pintora; per tant, em sembla natural que, d'alguna manera, comparteixi la mateixa **passió** per l'art —va dir Arlette, somrient—. I és per això que em voleu preguntar alguna cosa, oi?

—Més d'una, sí! —va bromejar Pam.

—Vam descobrir la història d'Alphonsine per casualitat, però ens vam interessar **de seguida**

per les seves vivències —li va dir Cocó després d'explicar-li que tot plegat havia sorgit d'un quadre vell que havien trobat en una parada de Montmartre—. Una noia del París de finals del segle XIX que **somia** a convertir-se en artista, i un gran amor... És tan romàntic!

—Enmig de les nostres recerques vam llegir el seu diari, i vam saber que després de passar un temps **allunyats**, Edmond li va proposar de trobar-se on és ara el *Bistrot des Lilas* —li va explicar Viví—. Si fa no fa, sabem el final de la història, però...

—Voleu saber si Alphonsine va acudir a la cita i què va passar, oi? D'entrada, havia decidit mantenir-se **FERMA** en la decisió de no veure Edmond mai més: estava convençuda que així evitaria fer-se il·lusions i tornar a sofrir —els va explicar Arlette—. Però després va saber una cosa que la va fer canviar d'idea.

El **descobriment** que va empènyer Alphonsine

a tornar a veure el pintor tenia a veure amb l'incendi que havia convertit en cendres els seus quadres. Encara que fos **accidentalment**, el van provocar uns homes que el seu pare hi havia enviat perquè fessin desaparèixer les pintures.

—Alphonsine va escriure al diari que el seu pare no solament veia amb **MALS ULLS** la seva relació amb Edmond, sinó també el seu somni de convertir-se en pintora —els va recordar Cocó—. Eliminar les teles implicava impedir-li que participés a l'exposició i, per tant, començar la seva carrera al món de l'art! —És clar —va confirmar Arlette—. Així que Alphonsine va saber la **VERITAT**, va voler trobar-se amb Edmond perquè la consolés... En el fons, que li hagués enviat un quadre en què l'havia retratat mentre pintava era una manera de fer-li entendre que creia en el seu talent.

—Per tant, ja no estava **ENRABIADA** pel

comportament d'Edmond, que, de sobte, s'havia tornat **EVASIU?** —li va preguntar Nicky.

—Tornar-lo a veure li va donar l'oportunitat d'enfrontar-s'hi amb sinceritat, com no havia tingut el **VALOR** de fer-ho abans, i preguntar-li el motiu d'aquell comportament —els va dir Arlette.

La resposta als dubtes d'Alphonsine va ser la més **dolça** que s'hauria pogut imaginar: quan Edmond li deia que estava molt **ocupat** sense revelar-li el motiu, cosa que va alimentar les seves sospites..., era perquè li preparava una sorpresa: pintava **EN SECRET** un quadre que els retratava tots dos junts!

Martine va fer uns ulls com unes taronges.

—Ai, no! —va exclamar, sense poder contenir-se—. És a dir, que s’havien allunyat per culpa d’un **MALENTÈS**...

—...alimentat per incomprensions i dubtes que no havien aclarit —va afegir Colette, fent-li una mirada significativa.

Arlette va assentir.

—Edmond volia entregar l’obra a Alphonsine i demanar-li que es casés amb ell —va prosseguir Arlette—. No era casualitat que l’hagués retratat pintant, en un primer pla a la dreta, mentre ell l’observava **somrient** davant de la casa que hauria pogut ser la seva!

Madame Arlette els va explicar que, decidit a *coronar* el seu somni d’amor, el jove pintor havia llogat el piset que hi havia damunt del bistrot, a l’altre costat del mur de les *glicines*, que tantes vegades havien admirat durant les

seves passejades pel turó de Montmartre: allà, Alphonsine i ell haurien pogut viure i pintar junts, si acceptava la seva proposta de *matrimoni*.

—Quan Alphonsine li va dir que no el volia tornar a veure, Edmond va tallar la tela per la meitat, possiblement en un moment de desesperació.... però no es va veure amb cor de **destruir-la**, i va enviar una meitat a la seva estimada, confiant que això l'encuriosís i tornés amb ell —va concloure Arlette—. I li va sortir bé la jugada perquè, durant aquella trobada sota la glicina, Alphonsine va acceptar la seva proposta de matrimoni... i, tal com es diu en aquests casos, van ser *feliços* i van menjar anissos!

A l'estudi s'hi va fer un silenci emocionat mentre les noies pensaven en aquella bellíssima *història d'amor* de tants anys enrere, que els havia fet bategar el cor amb força.

—Jo encara li vull fer una pregunta —va dir Pam, de sobte—. La meitat del quadre que retrata Alphonsine és la que vam trobar al **mercat** de Montmartre, però... què se'n va fer, de l'altra?

—Tens raó —va dir Pilla—. Sabem que Alphonsine va fer emmarcar les dues meitats per fer-ne una mena de díptic, però... què va succeir, després?

—Els dos quadres van estar penjats l'un al costat de l'altre en totes les **CASES** on van viure Edmond i Alphonsine al llarg de la seva vida —els va explicar Arlette—. Fins que, en una època més recent, de resultes de mudances i repartiments entre **hereus**, una de les dues meitats es va perdre junt amb el cofre en què els meus pares conservaven els records més estimats d'Alphonsine, i no se'n va saber res més... fins avui!

—Però el quadre on hi havia **RETRATAT** Ed-

mond no es va perdre, oi? —va preguntar Colette, esperançada.

Per tota resposta, Arlette es va aixecar, els va fer un gest perquè la **seguissin** i les va portar a una petita sala d'estar. Allà, penjat en una paret, hi havia el retrat d'Edmond, somrient, al **jardí** de la casa on somiava viure amb la seva estimada.

Les cinc amigues es van fer una mirada d'entesa: tenien molt clar el que farien: **regalar** el seu quadre a Arlette.

No hi podia haver un final millor per a la seva petita investigació parisenca!

—Ben aviat Edmond i Alphonsine tornaran a estar l'un **al costat** de l'altra —va dir Viví, sospirant—. Tal com van estar durant tota la seva vida!

UN ALTRE FINAL FELIÇ

Després d'acomiar-se de Madame Arlette, les Tea Sisters i Martine van sortir al carrer encara emocionades i una mica **commogudes**.

—No tinc gaires ganes de tornar a casa —va dir Pamela—. Què us sembla si anem a fer una **PASSEJADA** pel Jardin du Luxembourg?

—Una idea genial! —va dir Nicky, encaminant-se cap al gran parc.

—Us fa res que no vingui? —els va preguntar Martine.

—No, i ara! —va respondre de seguida Colette, **tranquil·litzant-la**—. Has de tornar a la galeria?

Martine es va posar vermella.

UN ALTRE FINAL FELIÇ

—Doncs, no... És que quan Arlette ens ha explicat que Alphonsine, finalment, va **DECIDIR** enfrontar-se a Edmond per saber la veritat, he pensat en Timothée: jo també he d'aclarir la situació... No vull que la nostra *amistat* s'acabi d'aquesta manera, sense donar-nos l'oportunitat de parlar sincerament; he de posar-hi solució.

BONA SORT!

—Crec que és el millor que pots fer —va assentir Violet—. Així no tindràs més **DUBTES**, ni et penediràs de no haver-ho intentat...

—Però nosaltres estem de part teva, eh?! —va afegir Cocó, agafant-li les **mans**.

Havent-se acomiadat de la seva amiga, les Tea

Sisters es van encaminar cap al Jardin du Luxembourg i, un cop allà, van passejar pels caminets que ombrejaven uns **arbres** grans, i poc després es van trobar admirant les estàtues dedicades a reines i dones importants de França que decoraven la part del jardí que hi havia davant del **PALAU** on havia viscut la reina Maria de Medici al segle XVII.

Les cinc amigues es van aturar un moment al peu de l'estàtua d'expressió una mica severa que la representava.

—Encara penso en Alphonsine... —va començar a dir Viví—. És tan bonic saber que avui dia una **noia** és lliure de seguir els seus somnis i estudiar el que li agradi...

—Tens raó —va assentir Pilla—. I també emociona descobrir històries d'aquelles que, abans de nosaltres, van aconseguir dur a terme coses importants malgrat les **DIFICULTATS** i la desconfiança que les envoltava!

UN ALTRE FINAL FELIÇ

—Com deu anar l'**ACLARIMENT** entre Martine i Timothée? —es va demanar Colette mentre s'acostava amb les altres a la **terrassa** que donava al palau—. Li enviaré un missatge...

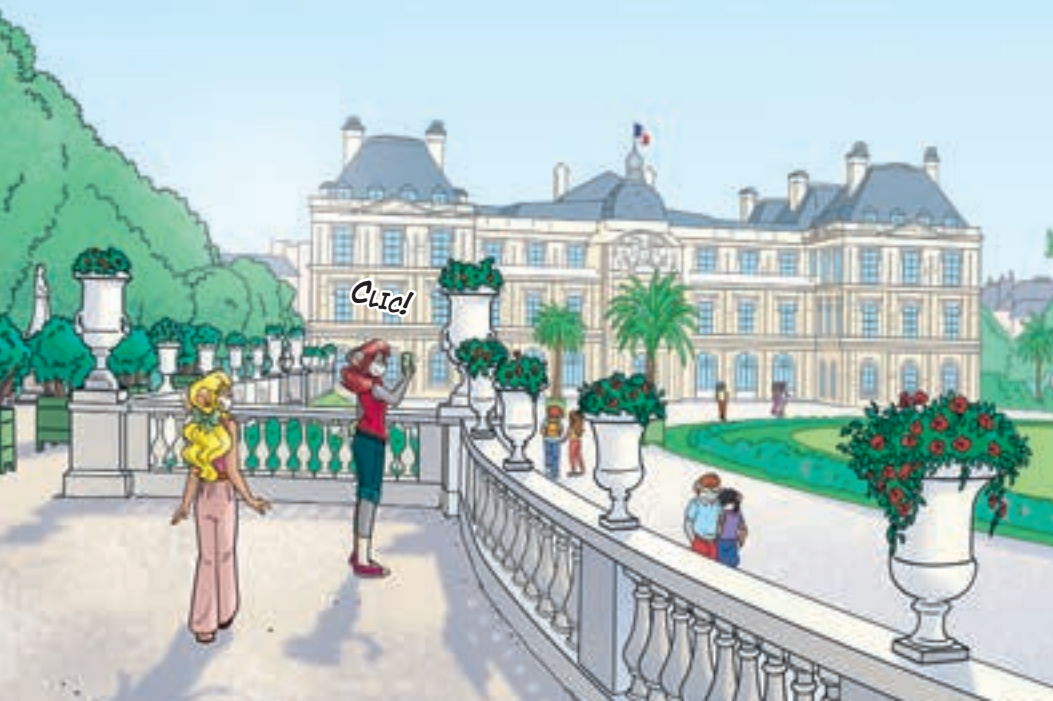
UN ALTRE FINAL FELIÇ

Però no va tenir temps d'**ESCRIURE'L** perquè, just en aquell moment, el mòbil la va avisar de l'arribada d'un whatsapp de la seva amiga!

—Què diu? —li va preguntar Nicky.

—Doncs que... «Avui és el **dia** perfecte per a un final feliç. On sou?».

—Mmm... No és gaire clar, però l'esperarem aquí! —va dir Pam, somrient.

L'espera no va ser gaire llarga: al cap de cinc minuts, les *Tea Sisters* van veure aparèixer Martine pel fons d'una avinguda... de la mà de Timothée!

—Sííí! Ben fet! —va exclamar Pam, contentíssima, i va fer xocar la mà amb Nicky i Paulina. Quan la parella va *ARRIBAR* on eren les noies, Cocó es va acostar a Martine, la va agafar de bracet i, mentre totes dues s'allunyaven unes quantes passes, va exclamar alegrement:

—Vosaltres feu les presentacions, que jo he de parlar un moment amb la meva amiga!

Martine es va posar *vermella* de vergonya, però després va dedicar un somriure radiant a Colette.

—Te n'he de donar les gràcies: si no hagués estat per tu i per les Tea Sisters, m'hauria entossudit a no parlar amb ell mai més, i hauria perdut l'oportunitat de conèixer un noi d'allò més especial!

—M'*alegra* moltíssim que hàgiu aclarit el mal-entès! —va exclamar Colette—. Però, has estat totalment **SINCERA** amb ell? Li has explicat també allò del pícnic sorpresa i...

—Al final he sabut que la noia que l'esperava davant de l'estudi era... la seva *germana* Delphine, que estudia a Londres i acabava d'arribar a la ciutat! —va respondre Martine d'una revolada, amb les galtes enceses per la **VERGONYA**.

—Està bé tot el que torna a començar bé! —va concloure Colette mentre les dues es reunien amb els altres.

—Martine m'ha parlat de la vostra investigació sobre el París dels artistes de finals del segle XIX —va dir Timothée—. Déu-n'hi-do la força de **VOLUNTAT** que heu tingut per reconstruir la història d'Alphonsine i Edmond...

Les Tea Sisters es van fer una mirada d'entesa i Nicky va posar veu al que pensaven totes:

UN ALTRE FINAL FELIÇ

—Ha valgut molt la pena! Hem descobert una història d'amor molt bonica, plena d'*art* i de bellesa, amb el rerefons de la ciutat perfecta per enamorar-se... La portarem dins del cor...

*...per
sempre més!*